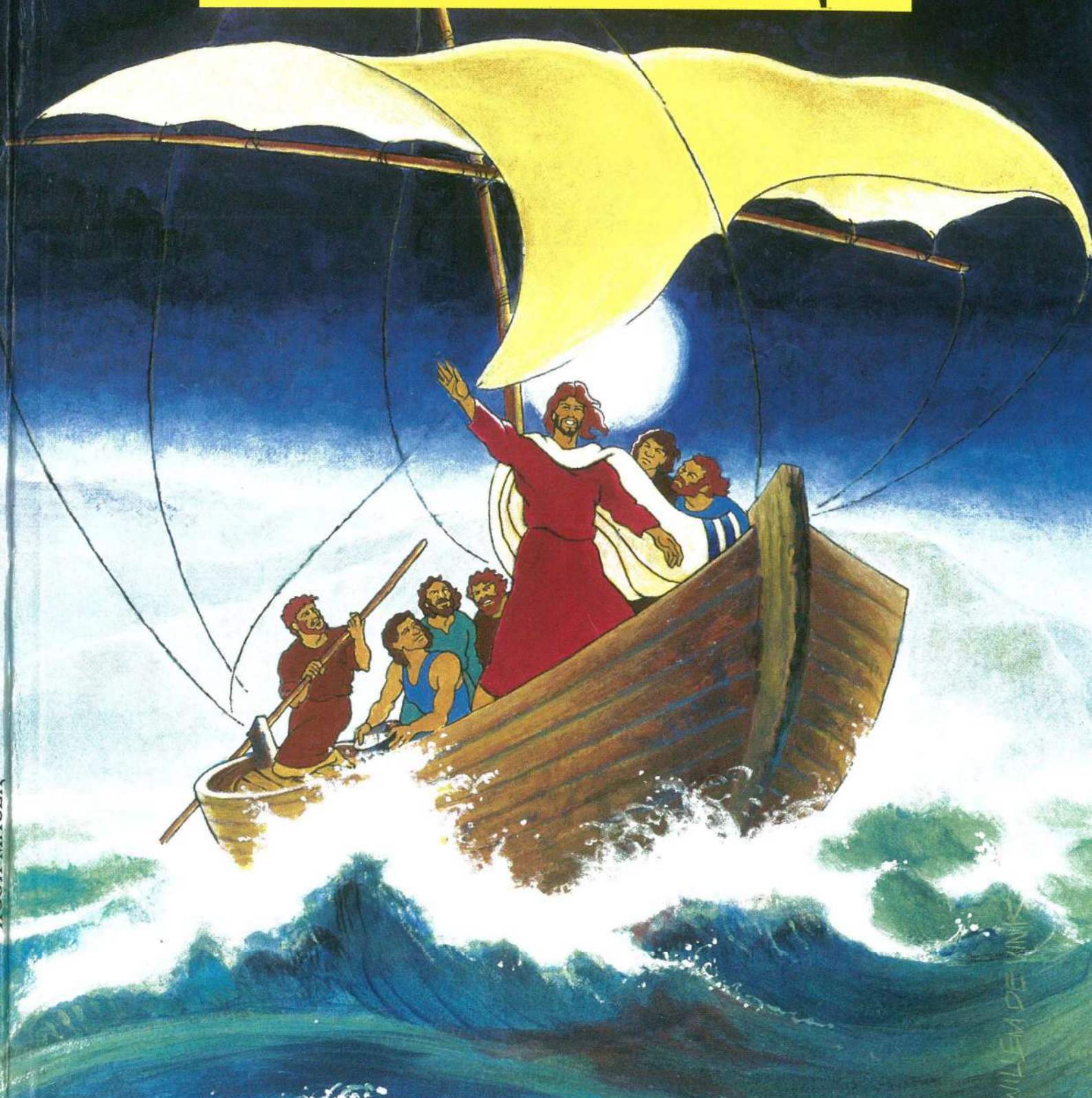

Таълиф ва тасвири Вилям де Винак

ИСОИ МАСЕХ

Таълиф ва тасвири Вилям де Винак

ИСОИ МАСЕҲ

PROCLAMA

Copyright © 1993 Stichting Wereldtaal, Houten, The Netherlands.

Originally published in Dutch as: "Jezus Messias".

Tajik Edition © 2003 Proclama, Doorn, The Netherlands.

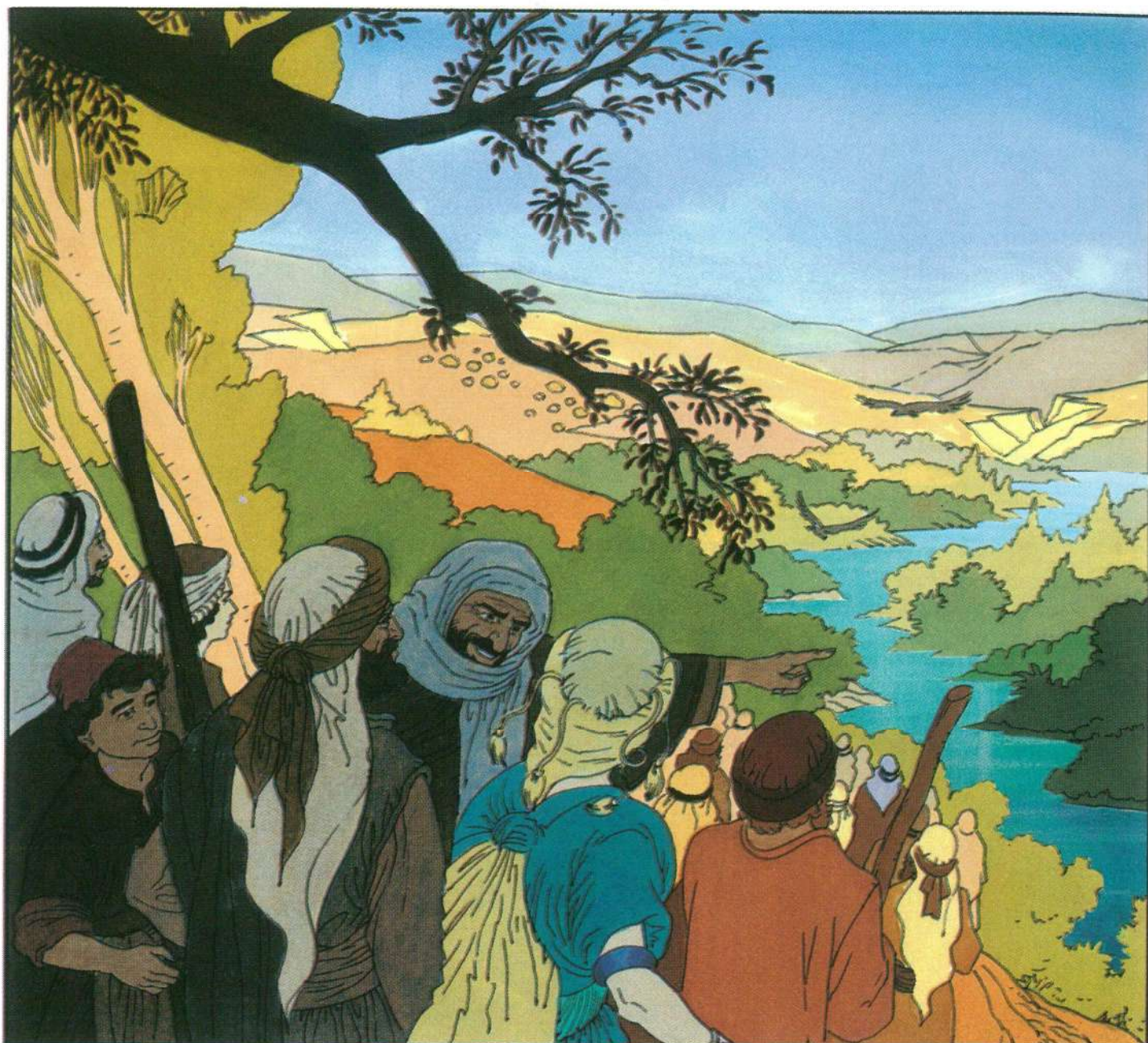
All rights reserved. No part of this publication may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording, or any information storage and retrieval system, without permission in writing from the publisher.

ISBN 90 6534 035 1

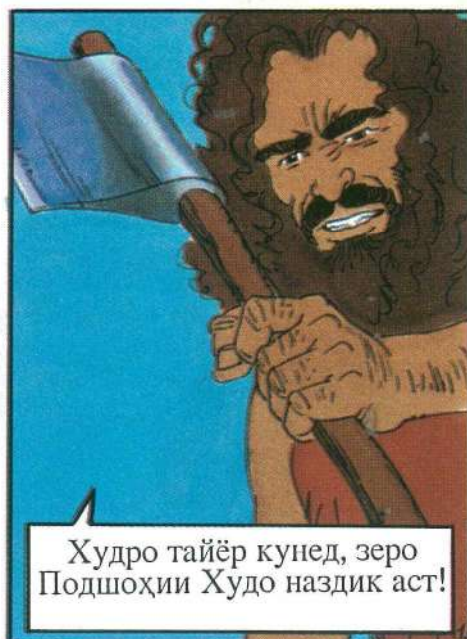
Worldwide co-edition organised and produced by

Proclama, P.O.Box 271, 3940 AG Doorn, The Netherlands.

Phone (31) 343 449419. Fax (31) 343 449418. E-mail proclama@agape.nl

Чаро ин одамон дар канори дарё чамъ шудаанд?

Худро тайёр кунед, зеро
Подшоҳии Худо наздик аст!

Зиндагии навро сар кунед!

Табари довари Худо бар
решаи дарахтон гузошта
шудааст ...

Ҳар дарахте, ки меваи хуб
намеоварад, бурида ва дар
оташ андохта мешавад.

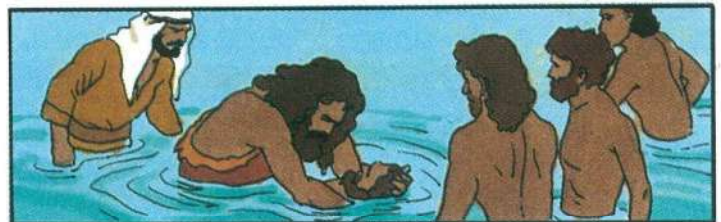
Ҳамаи мо ба ин сурат нобуд
мешавем, ки метавонад
зиндагии дуруст пеш барад?

Ба ростӣ, ки ҳеҷ кас
наметавонад аз довари Худо
фирор кунад! Аммо баъд аз
ман касе меояд, ки метавонад
шуморо аз дарун иваз кунад.

Иқрор шавед, ки гунаҳкор
ҳастед! Оё ҳақиқатан мехоҳед,
ки зиндагии шумо дигар
шавад? Хуб, пас, биёед, ва дар
ин об ғусли таъмид бигиред.

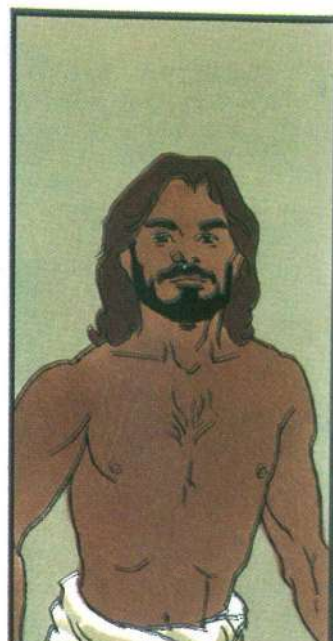
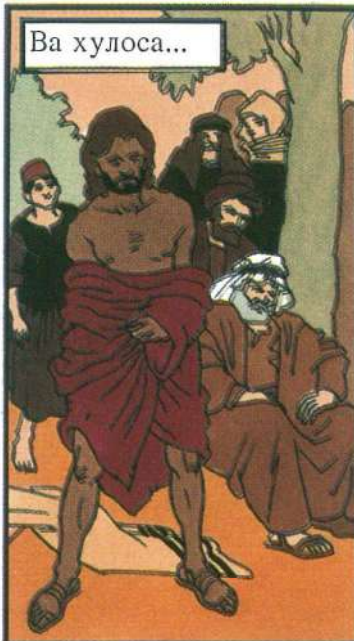
Акнун аз гуноҳ пок
шудед ва метавонед бо
зиндагии нав шуруъ
кунед.

Ҳама ин пайғамбари канори дарёро ба номи
«Яҳёи Таъмиддиҳанда» мешиносанд...

Ман худ муҳим
нестам. Вазифаи ман
ин аст, ки роҳро
барои дигаре омода
кунам. Касе ки роҳи
Худоро ба мо нишон
медихад, ӯ шуморо
бо Рӯҳи Муқаддас
ва оташи илоҳӣ
таъмид хоҳад дод ва
ба ин сурат шуморо
тамоман иваз
мекунад.

Ва хулоса...

Ман бояд
аз Ту
таъмид
ёбам!

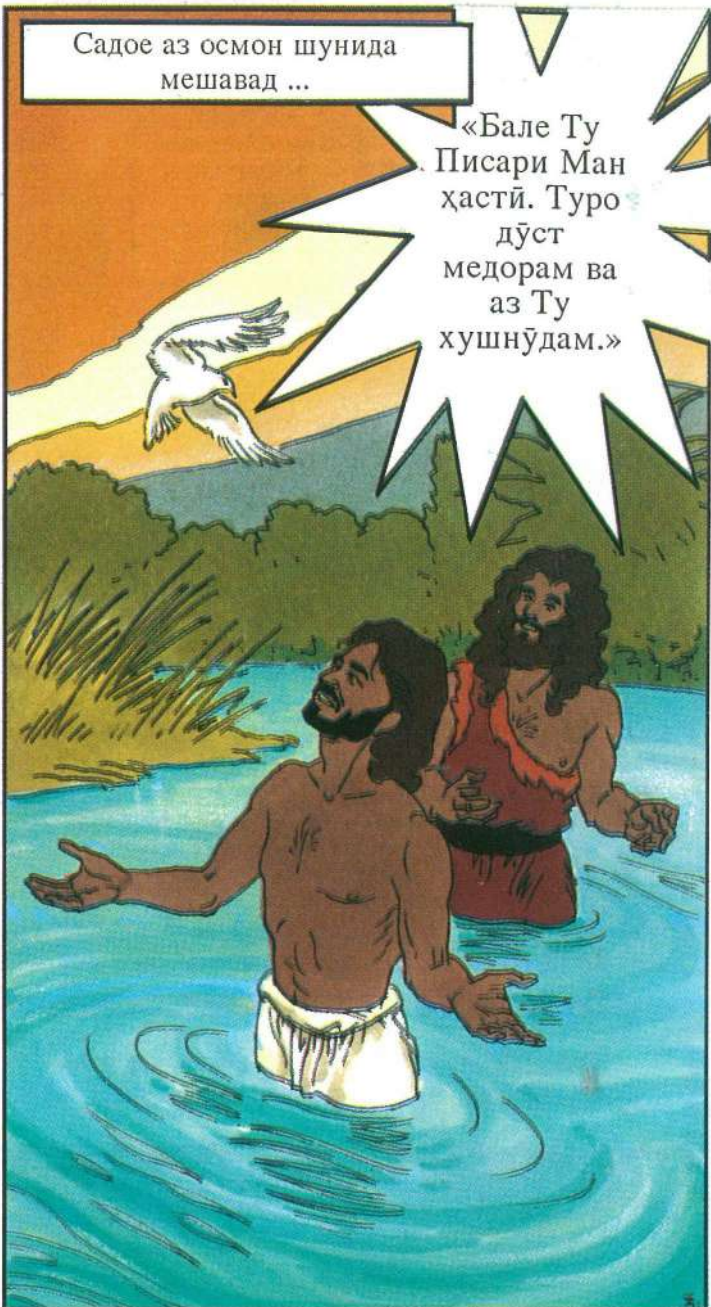
Ин корро бикун,
то он чӣ ки хости
Худо ҳаст, иҷро
ёбад!

Падар, бигзор,
ки Подшоҳии Ту
биёяд ва иродаи
Ту анҷом гирад!

Садое аз осмон шунида
мешавад ...

«Бале Ту
Писари Ман
ҳастӣ. Туро
дӯст
медорам ва
аз Ту
хушнӯдам.»

Вақте, ки Яҳёи Таъмиддиҳанда заминаи омадани Масеҳро тайёр мекунад, кишвари Исроил ҷузъе аз ҳукумати императории Рум ба шумор мерафт.

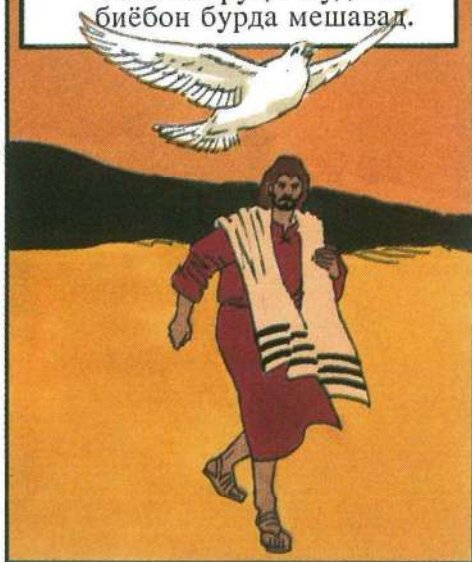
Мардуми яҳудӣ бемадад ва дар зери фишор ҳастанд. Онҳо дар интизори омадани Масеҳ, ки қарор аст биёяд, умр ба сар мебаранд. У Наҷотдиҳанда аст, ки Китоби Таврот ва дигар пайғамбарон омаданаширо пешгӯӣ намуда, хабар доданд, ки У пирузӣ ва азамати Худоро анҷом хоҳад расонид.

Дар соҳили Рӯди Ҷордан Яҳёи Таъмиддиҳанда ба сӯи Исо ишора мекунад.

«Нигоҳ кунед, У барраи Худост, ки гуноҳи ҷаҳонро нест месозад.»

Исо баъд аз таъмид ба воситаи рӯҳи Худо ба биёбон бурда мешавад.

У дар он ҷо 40 шабонарӯз меистад, дар ин вақт не ҳуҷраи меҳураду не ҷизе менушад. У дуо мекунад, рӯза мегирад, то вазифаи Худо бараъло дарк созад.

Исо шайтонро, ки ҳукмфармои торикист ва дунёро зери фишори марг ва нобудӣ қарор мекунад, муқобилат мекунад.

Барои пеш бурди қараш Исо бояд хоҳиши Худоро ба дунё маълум созад. Нақшаи Худо ин аст, ки инсониятро аз ҷанголи марг наҷот диҳад.

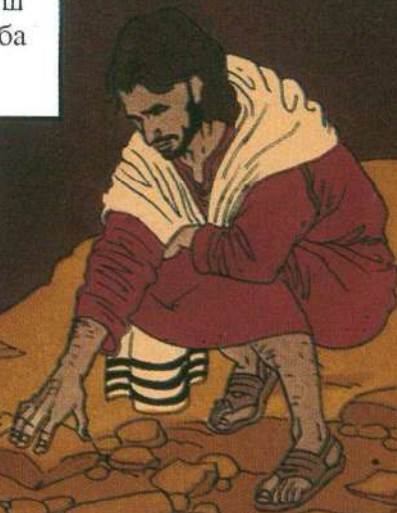

«Бале, Падар, хоҳиши Туро анҷом медиҳам!»

Вале шайтон бо ҳар гуна фикрҳо кӯшиш мекунад, Исоро аз иҷрои иродаи Худо ба канор созад.

«Агар Ту Писари Худо ҳастӣ, бигӯ, то ин сангҳо нон шаванд!»

«Китоби Муқаддас (Библия) мефармояд, ки зиндагии инсон фақат вобаста ба нон нест, балки бо ҳар калимае, ки аз даҳони Худо мебарояд.»

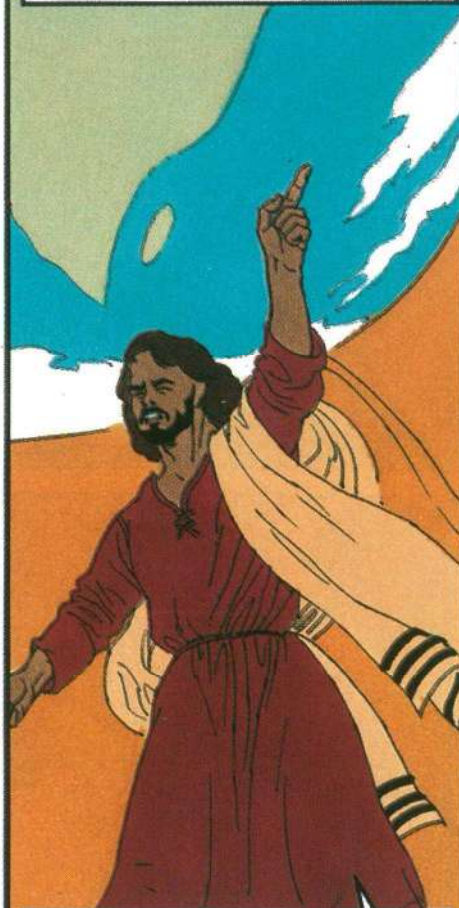
Агар Ту Писари Худо ҳастӣ, Худро аз боми хонаи Худо поин андоз! Магар дар Китоби Муқаддас гуфта нашудааст, ки фариштагони Худо Туро дар дастҳои худ нигоҳ хоҳанд дошт, то мабодо поят ба санге бизанӣ?

Агар пеши Ман саҷда кунӣ ва маро бипарастӣ, ҳамаи қудрати ҷаҳонро ба Ту хоҳам дод.

Баъд шайтон Исоро тарк мекунад ва фариштагон меоянд ва ба Исо хизмат мекунанд.

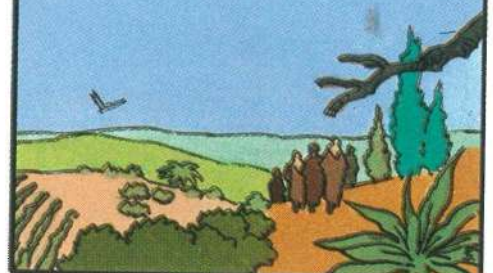
Ин чунин навишта шудааст, ки «Худованди худро наозмой!»

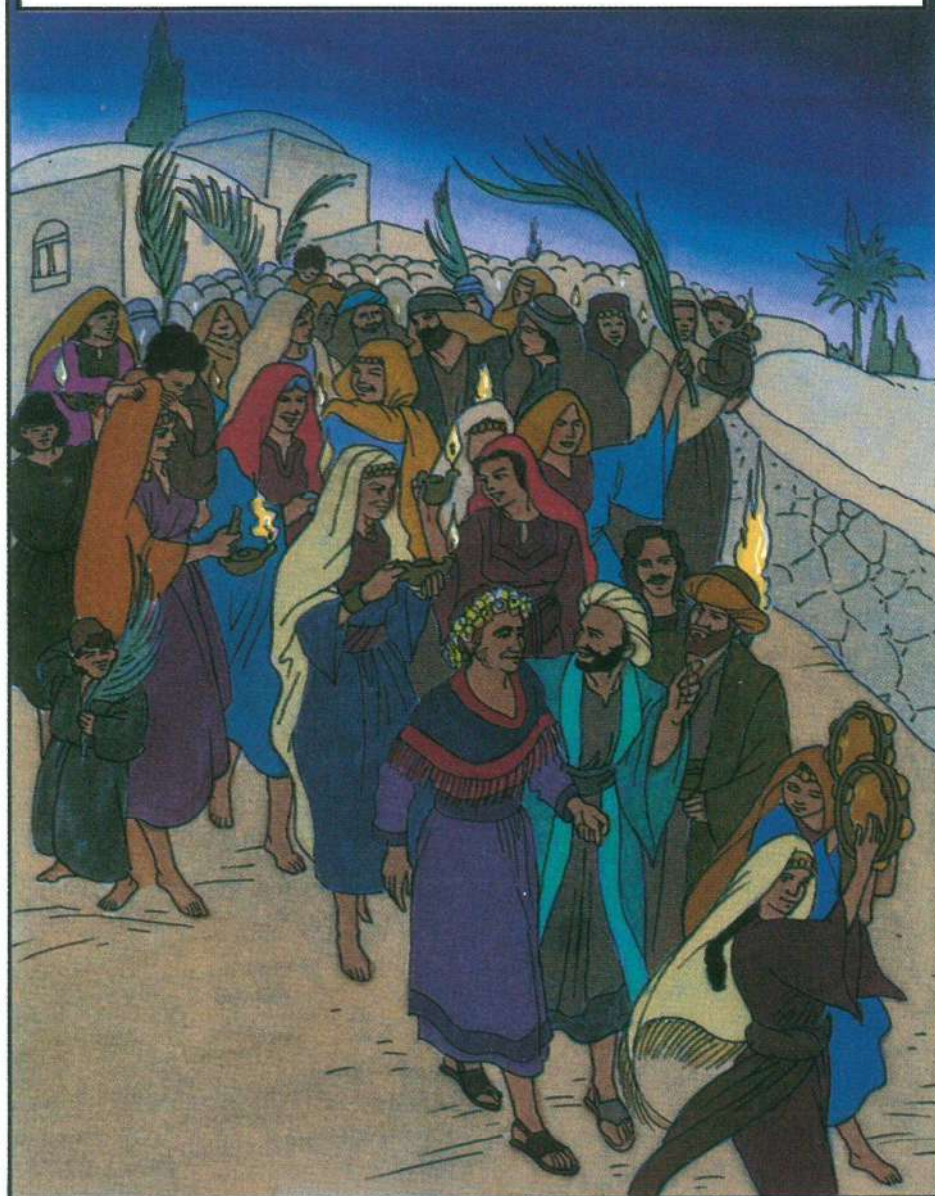
«Дур шав, эй шайтон! Китоби Муқаддас мефармояд, ки бояд танҳо Худовандро бипарастӣ ва ибодат намой!»

Исо пур аз Рӯҳи Муқаддас ба Ҷалил бармегардад. У дар он минтақаи пурҷамъият дар шимоли Исроил калон шудааст. Дар ин мусофират гурӯҳе Уро ҳамроҳӣ мекунанд. Онҳо мехоҳанд бидонанд, ки оё Исо ҳамон Масеҳ аст, ки пайгамбарон дар мавридаш пешгӯӣ карда буданд.

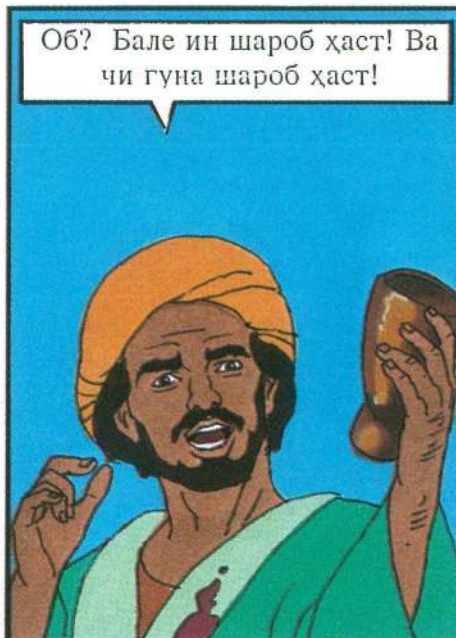
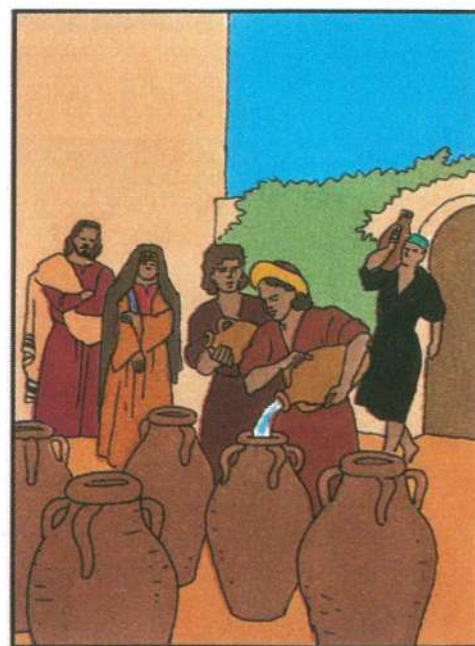

Дар Қонои Чалил тўйи арӯси барпост...

Исо ҳам дар он ҷо бо
модар ва баъзе аз
дўстонаш ҳузур дорад.

Кафарнахум деҳае, ки бо моҳидории худ машҳур буд, дар наздикии баҳри Ҷалил ҷойгир аст. Исои Масеҳ маҳз аз ҳамин ҷо таълимоти худро дар бораи Подшоҳии Худо сар мекунад.

Ва дар он ҷо нахустин шогирд-онашро интихоб мекунад.

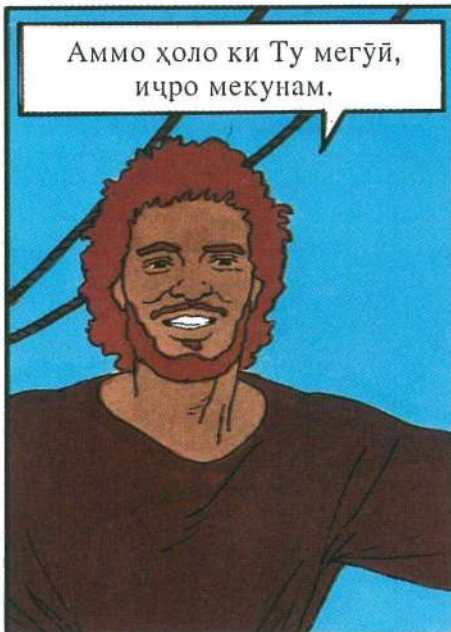
Петрус, қайқро дар ҷои чуқуртари баҳр бубар ва тўрҳоятро дар он ҷо биандоз.

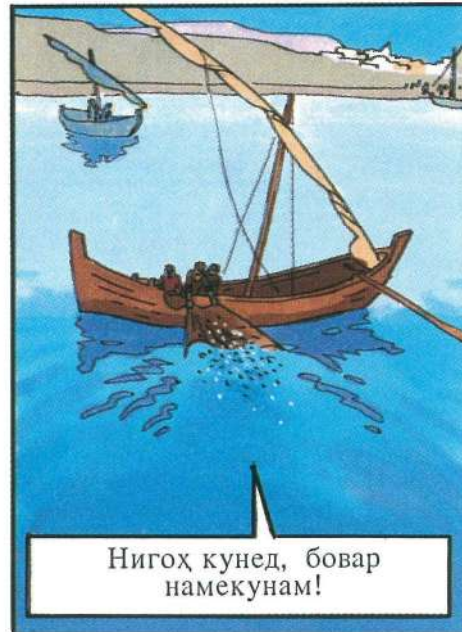
Эй, Устод, мо тамоми шаб заҳмат кашидем, ва ҳеҷ чизе нагирифтем.

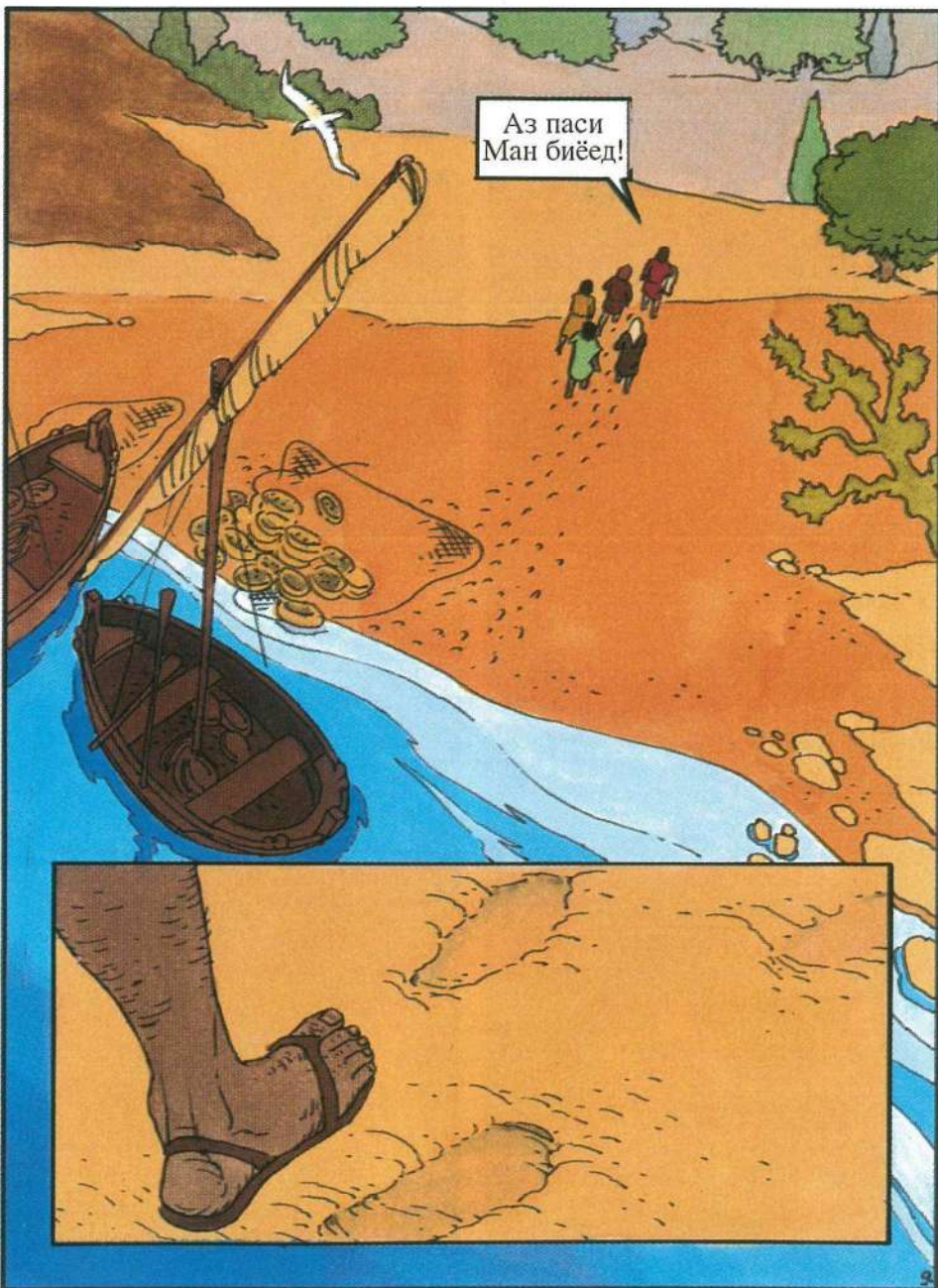
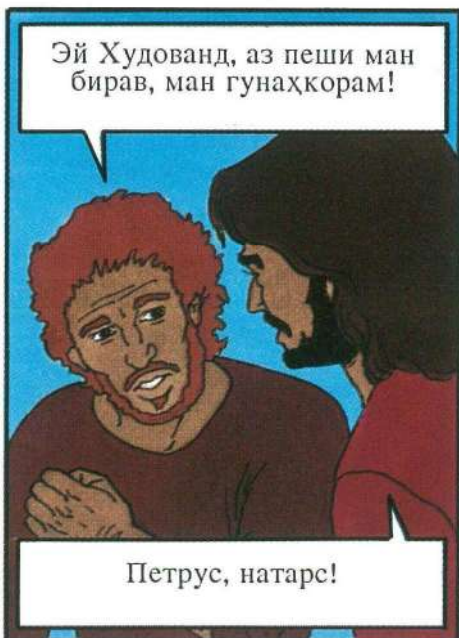

Аммо ҳоло ки Ту мегӯӣ, иҷро мекунам.

Нигоҳ кунед, бовар намекунам!

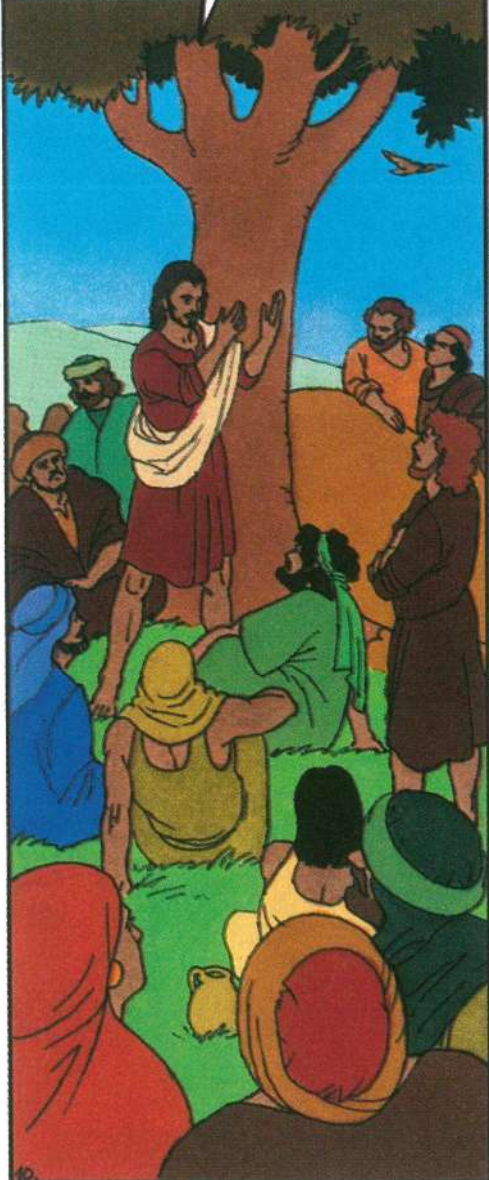

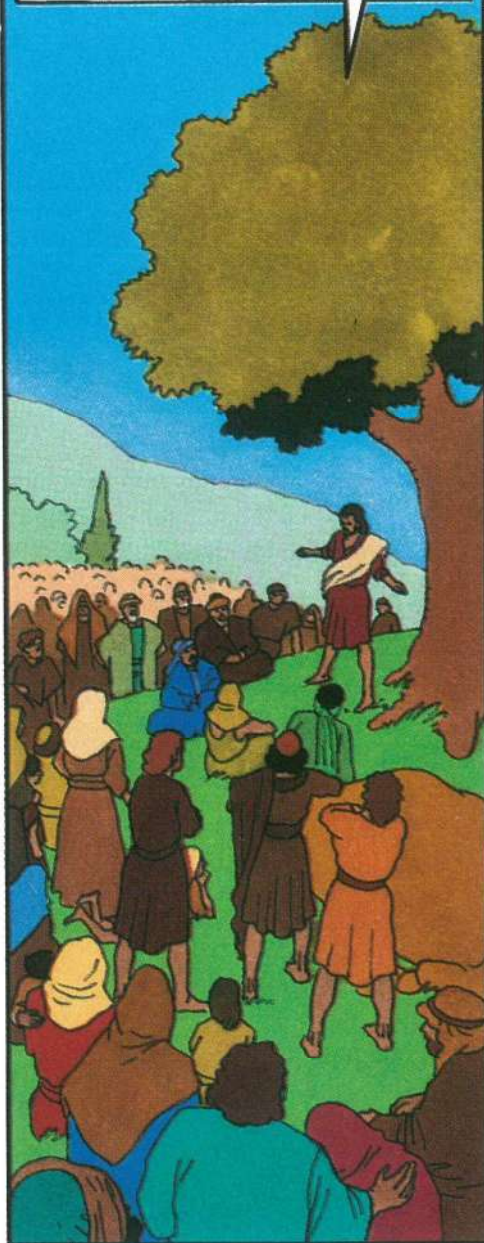
Исо бо шогирдонаш сар то сари кишварро тай мекунад ва ҳар ҷое, ки мерасад, Подшоҳии Худоро эълон мекунад, беморонро шифо медиҳад ва одамони мубталоро аз арвоҳи (рӯҳи) бад озод мекунад. Мардум аз рафтораш ҳайрон мешаванд ва ӯро пайравӣ мекунад. Онҳо аз шаҳрҳои дурдаст меоянд ва ҳатто аз Ерусалим, ки пойтахти Исроил мебошад. Онҳо диққат мекунад, то суханабро бишнаванд...

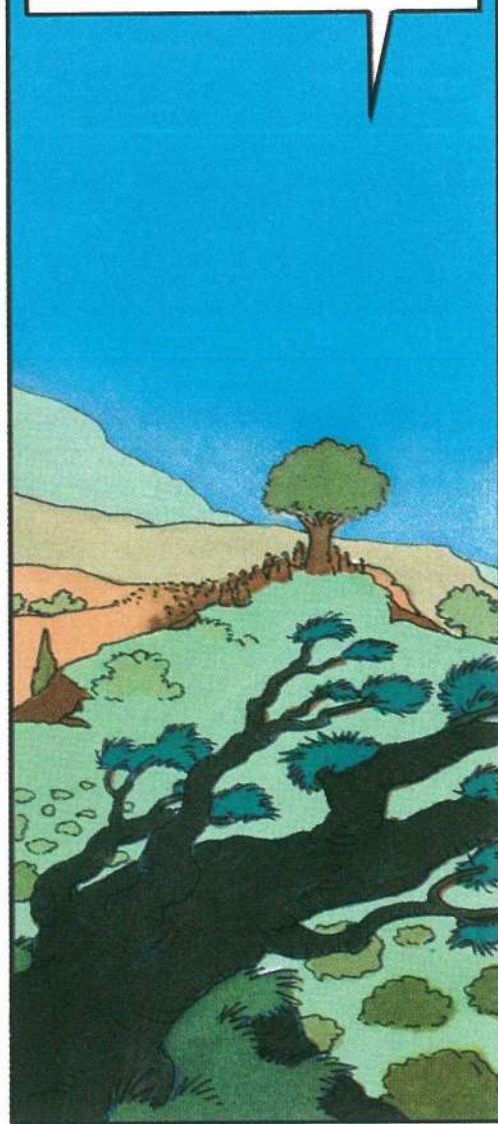
Хушбахтанд гуруснагон ва ташнагони адолат, зеро ки онҳо сер хоҳанд шуд.

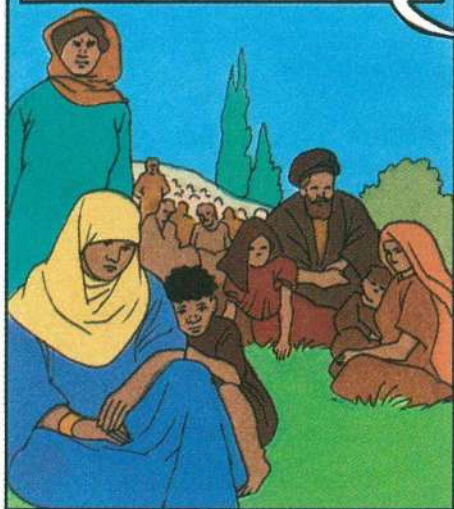
Хушбахтанд касоне, ки мотамзадаанд, чун онҳо тасалли меёбанд.

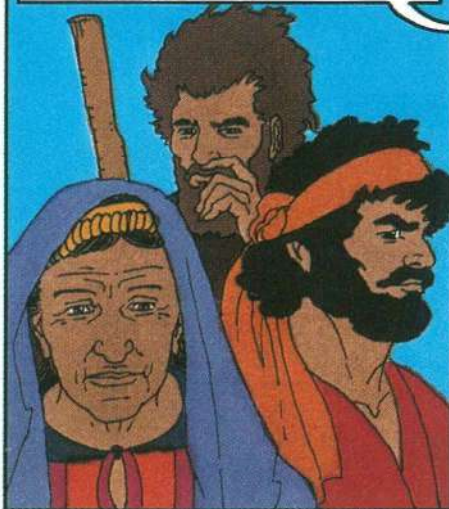
Вақте ки шуморо ба хотири Ман азоб ва азият мекунад, хушҳол бошед. Хурсанду шод бошед, чунки мукофоти шумо дар осмон бузург аст.

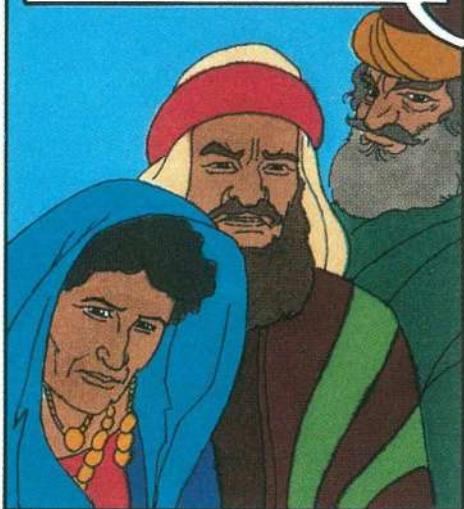
Бо дигарон ҳамон тавр рафтор кунед, ки интизор доред бо шумо рафтор кунанд.

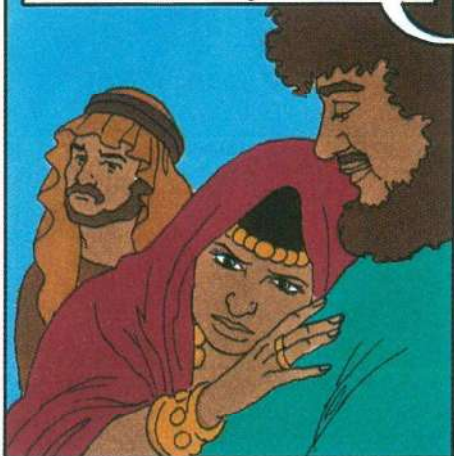
Душманонро дӯст доред ва барои онҳо дуо кунед.

Кори некро дар пинҳонӣ кунед, мабодо таваҷҷӯҳи мардумро ҷалб накунед.

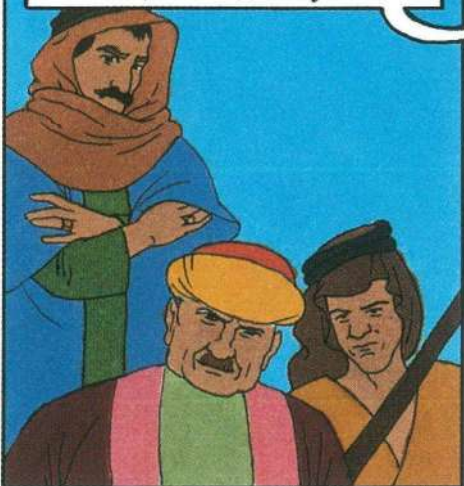
Ҳар кас, ки бо чашми бад ба зане нигоҳ кунад, ҳамон вақт дар дилаш бо ӯ гуноҳ кардааст.

Чароғи бадан чашм аст. Ва агар чашмат солим бошад, тамоми баданат равшан хоҳад буд; Лекин агар чашми ту хира бошад, тамоми баданат торик хоҳад буд.

Наметавонед ба ду хўҷаин хизмат кунед. Наметавонед ҳам бандаи Худо бошед ва ҳам бандаи пул.

Ғами фардоро нахӯред. Подшоҳии Худо ва адолати Уро бичӯед, пас ҳамаи чизҳои лозима ба шумо дода хоҳанд шуд.

Агар шумо сухани Маро пайрави кунед, то мисли марди оқиле бошед, ки хонаашро бар санг месозад, ва на мисли марде мебошед, ки хонаи худро рӯи рег бино мекунал.

Мардум даста-даста меоянд, то Исоро дар
Кафарнаҳум бубинанд.

Чӣ қадар мардум зиёд аст.
Мо ба он ҷо намерасем!

Мо бояд аз роҳи
бом ба сӯи Исо
бирасем!

Чӣ шуд дар он
боло?

Азияташон накунед!
Имони онҳо бисёр
устувор аст.

Гуноҳхоёт
омурзида
(бахшида) шуданд!

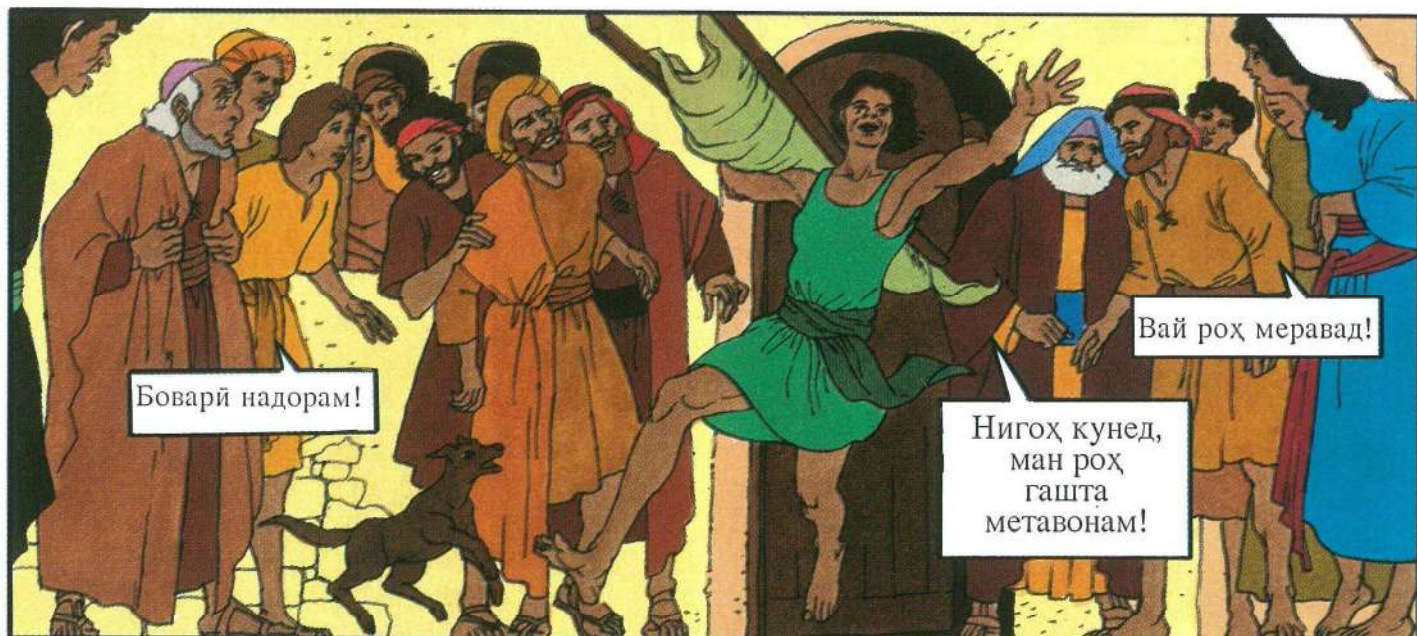
Инро шунидед!

Вай кофир аст!

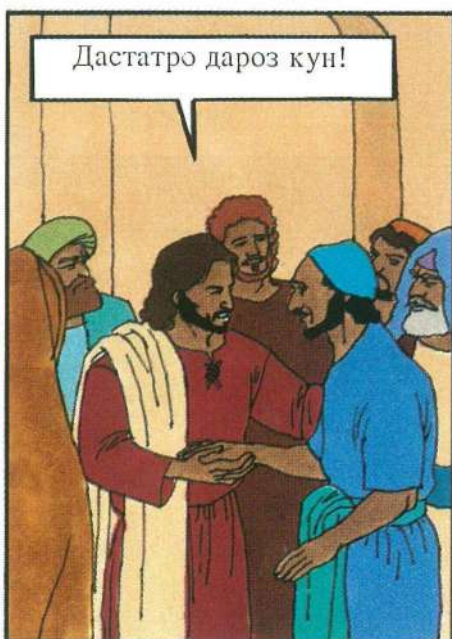
Ғайр аз Худо кӣ
метавонад гуноҳҳои
мардумро бахшад?!

Ба назари шумо чӣ
осонтар аст: бахшидани
гуноҳ ё шифо додани
марди фалаҷ?

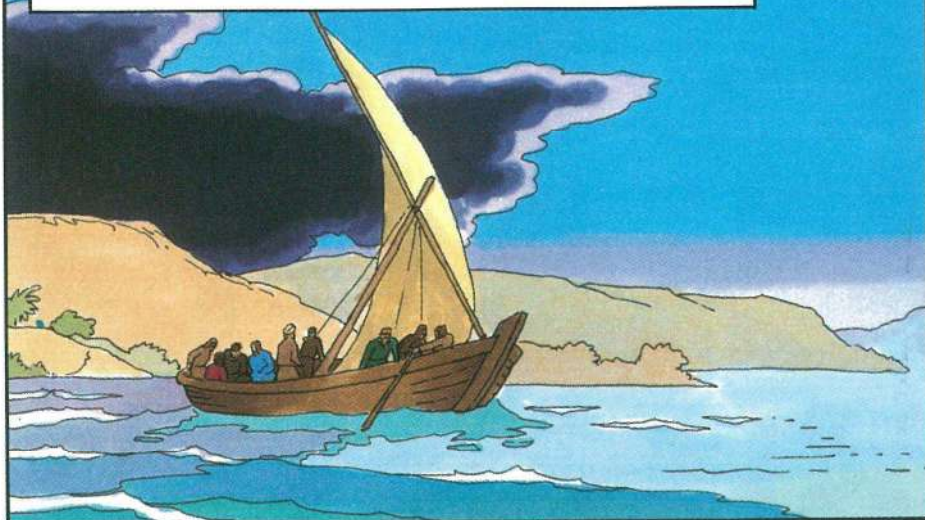
Масеҳи Худо қудрат ва
ихтиёри бахшидани
гуноҳхоро дорад. Мегӯям:
Аз ҷоят хез, бистаратро гир
ва ба хонаат рав!

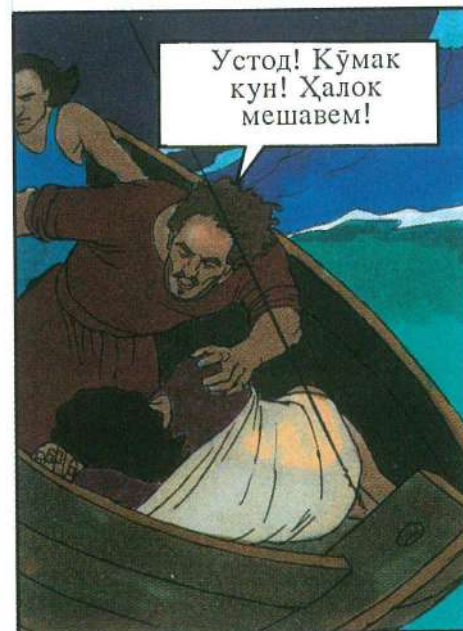
Вале корҳои Исо на ба ҳама маъқуланд. Роҳбарони динӣ хеле диққат мекунад, аз ҷумла, рӯзи шанбе, ки рӯзи истироҳати яҳудӣ аст. Дар ин рӯз ҳар навъ кор дар Исроил аслан қардан мумкин нест..

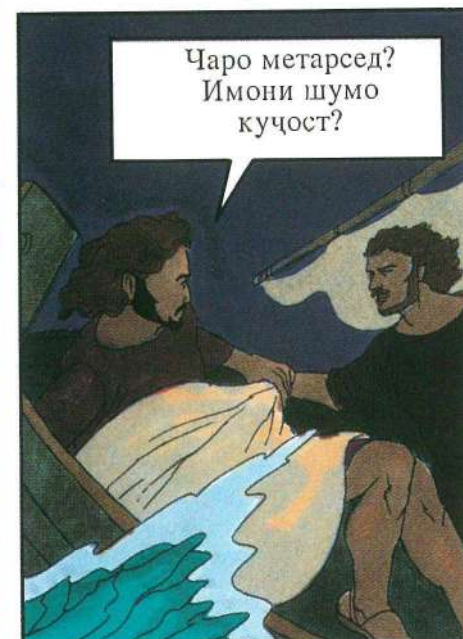
Исо бо шогирдонаш рӯи баҳри Ҷалил бо қайқи
бодбонӣ сафар мекунад.

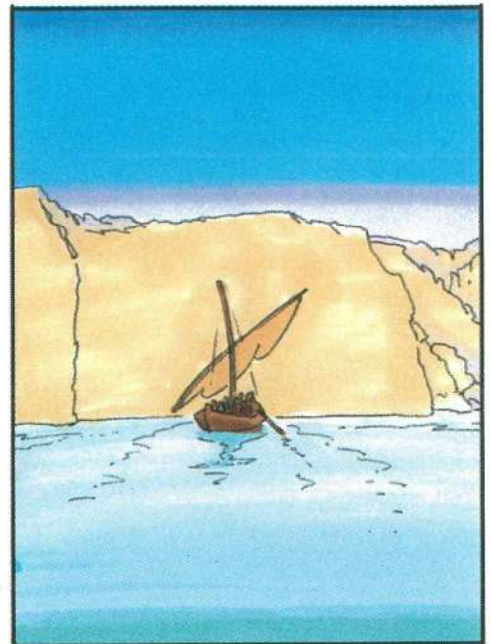
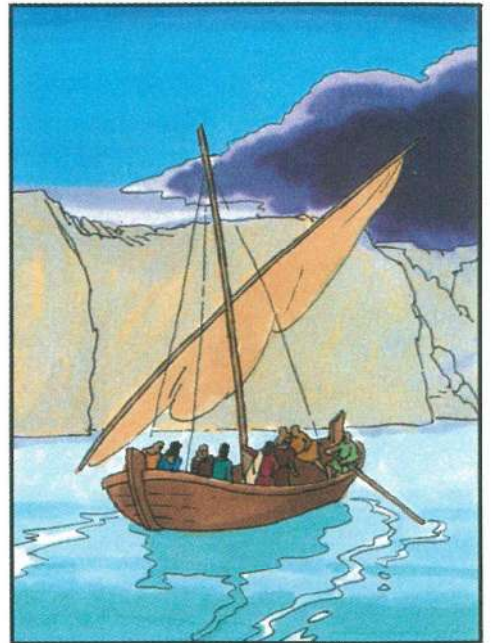
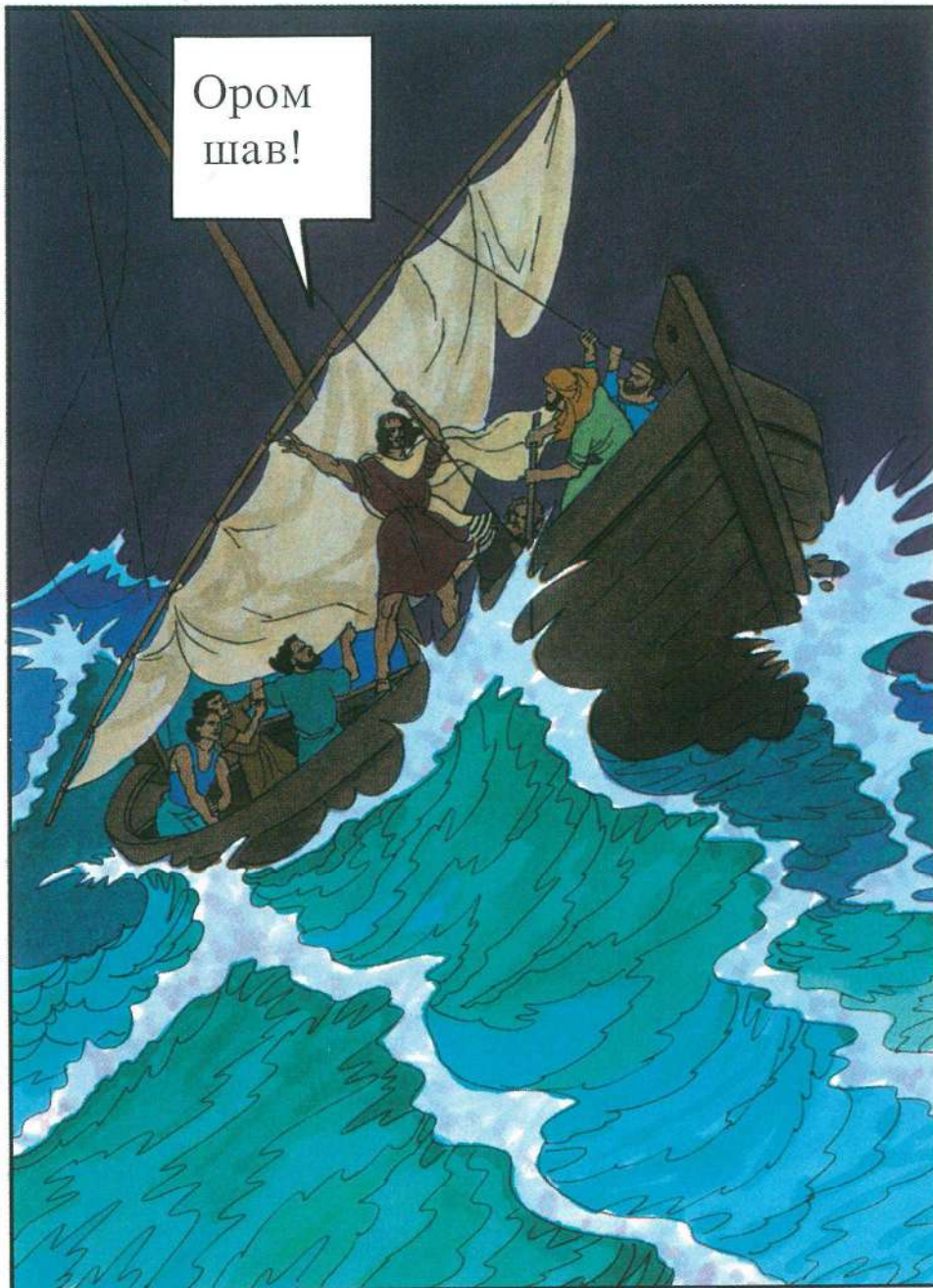

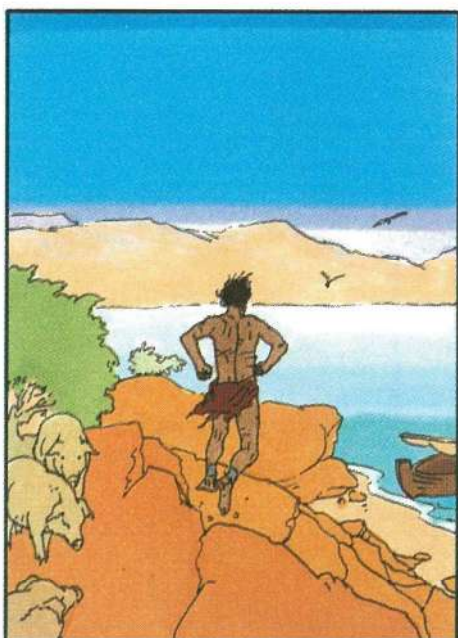
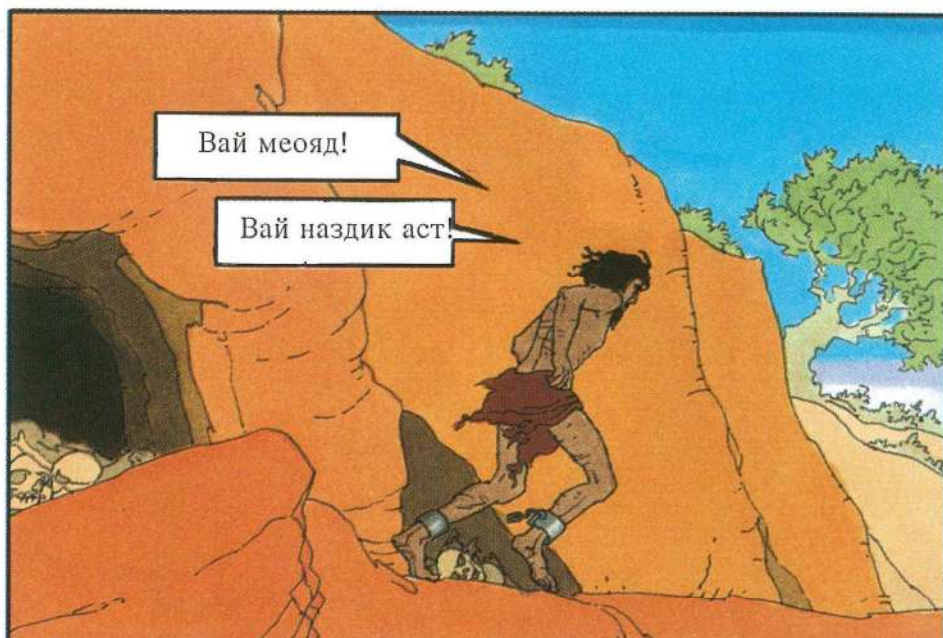
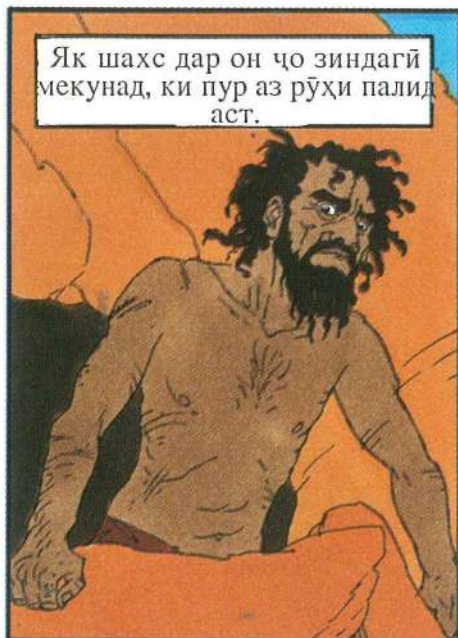
Устод! Кӯмак
кун! Ҳалок
мешавем!

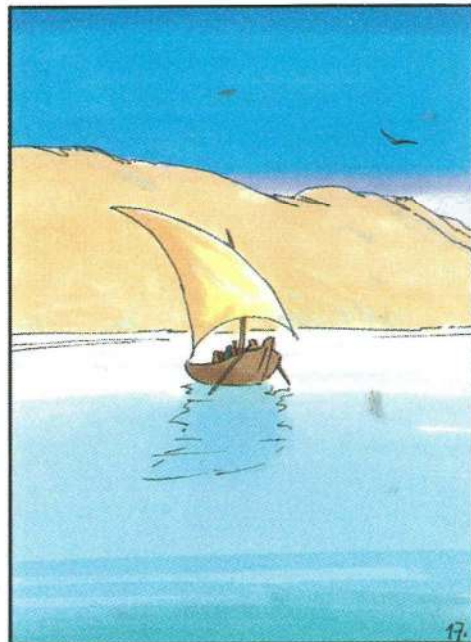
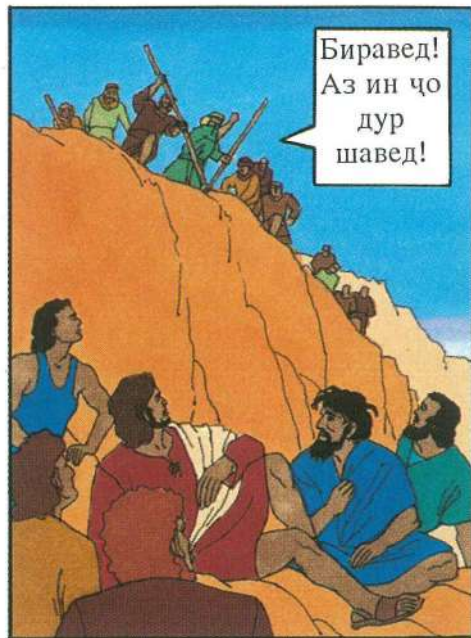
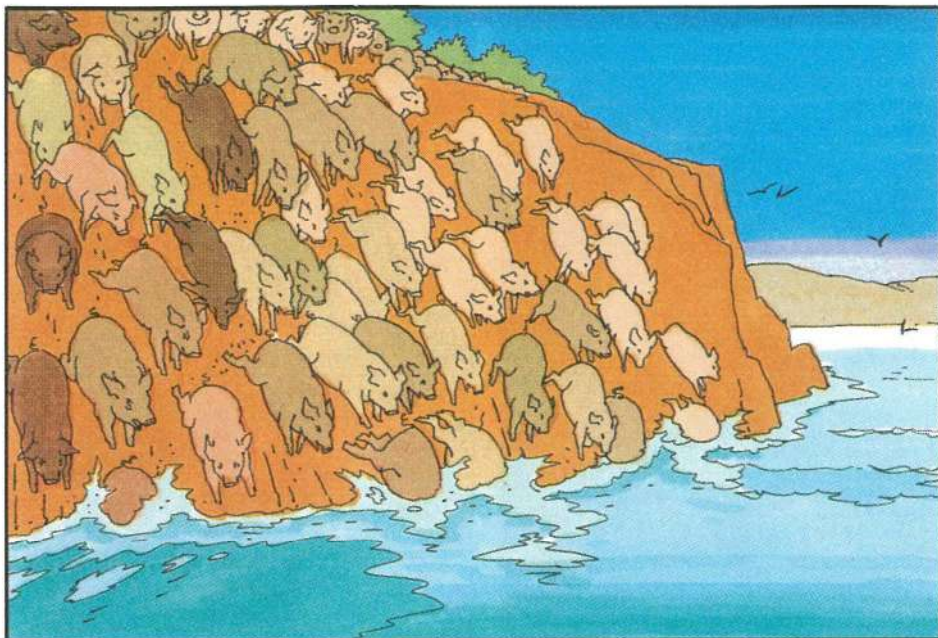
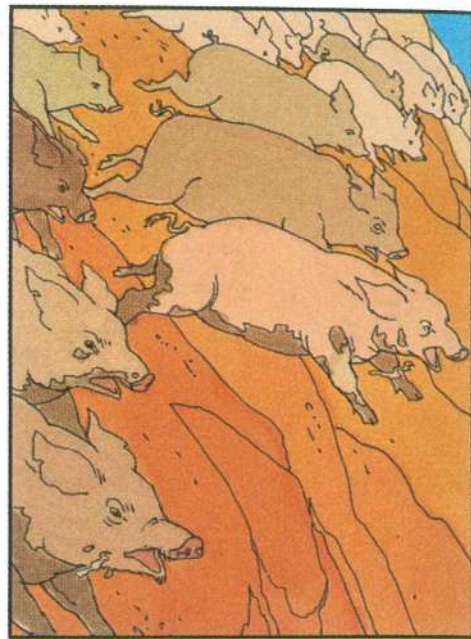
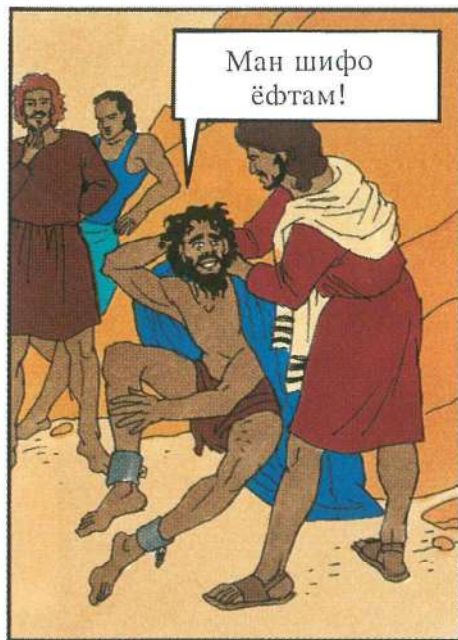

Чаро метарсед?
Имони шумо
қучост?

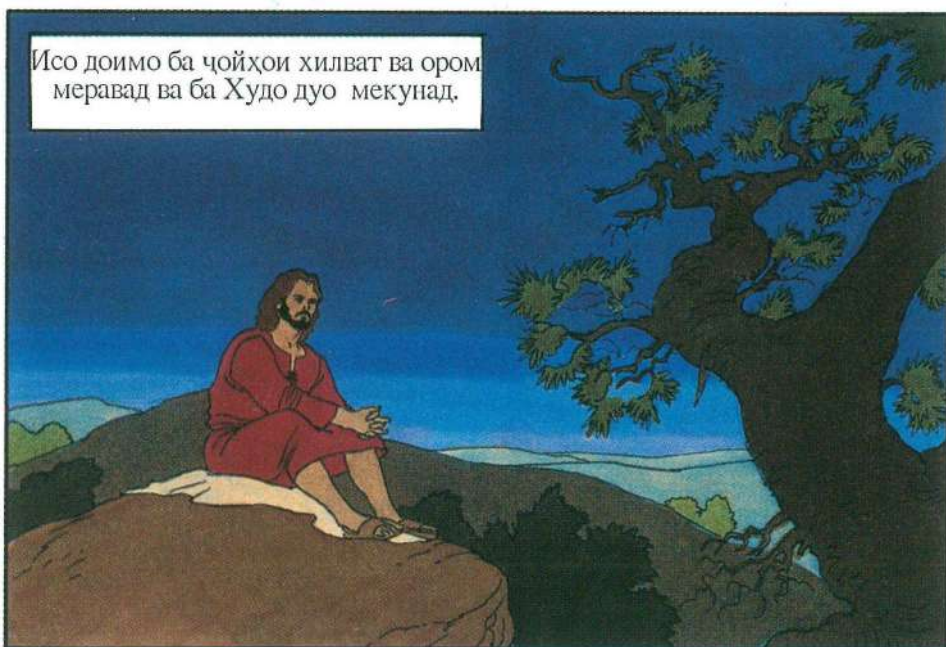

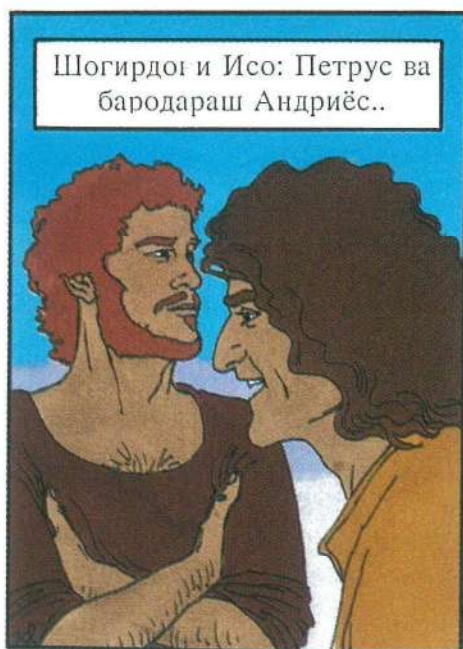
Ман ба хости Худам коре намекунам. Фақат он чӣ мебинам, Падарам мекунад, Ман ҳам мекунам. Намехоҳам иродаи Худамро иҷро кунам, балки иродаи Падарамро ба амал бирасонам. Падар Маро Фиристад .

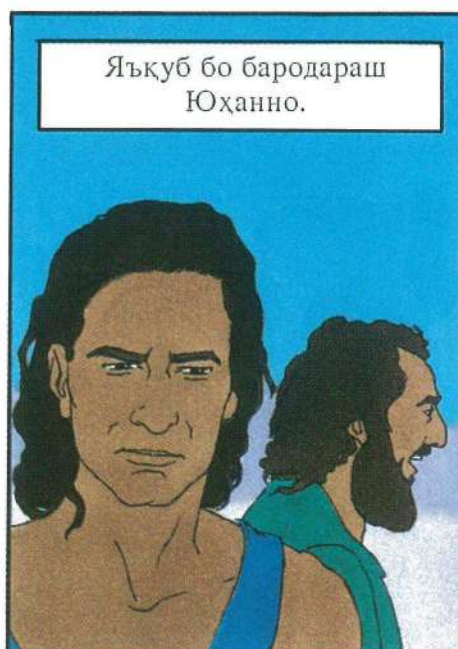
Исо доимо ба ҷойҳои хилват ва ором меравад ва ба Худо дуо мекунад.

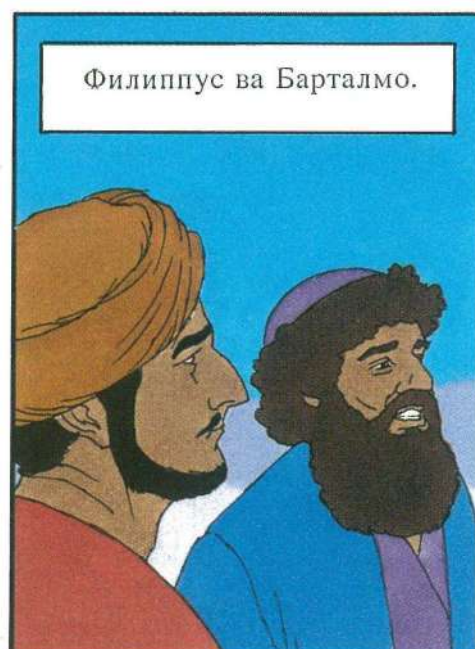
Баъд аз як шаб, ки ба дуо машғул буд, Исо аз миёни ҳаввориёни (шогирдони) зиёд 12 нафарро интихоб мекунад. Ӯ онҳоро ду нафарӣ ба деҳот ва шаҳрҳо мефиристад ва қувваи берун кардани арвоҳи (рӯҳи) нопок ва шифо додани беморонро ба онҳо ато мекунад.

Шогирдои Исо: Петрус ва бародараш Андриёс..

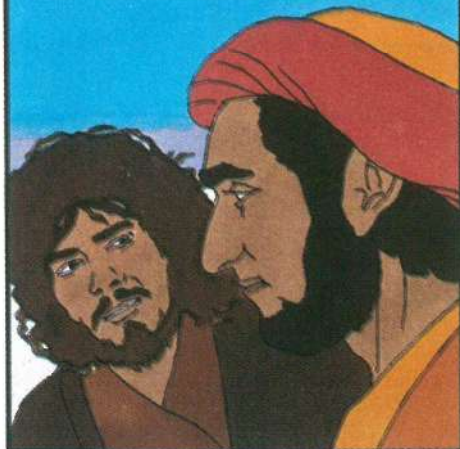

Яъқуб бо бародараш Юҳанно.

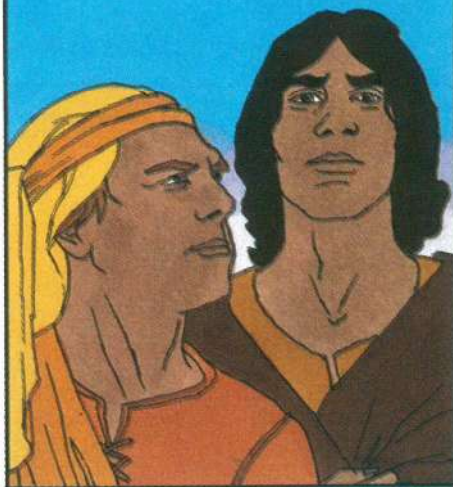

Филиппус ва Барталмо.

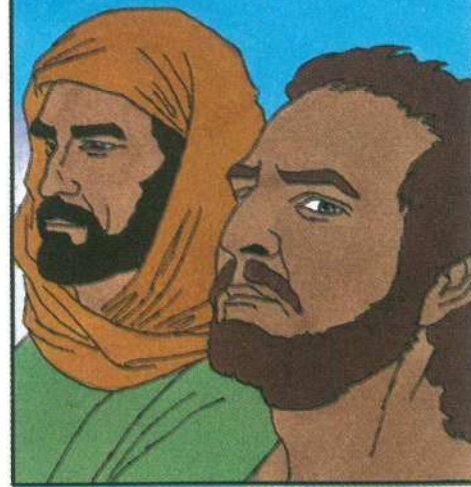
Тумо ва Матто (ки дар гузашта бочгир ва дар хизмати истилогарони румӣ буд).

Таддо ва Яъқуби дигар.

Шимъун (узви ҳизби ғайрон) ва Яҳудои Исқариот.

Биравед. Ҳар кӣ шуморо қабул кунад. Маро қабул мекунад ва ҳар кӣ, ки Маро қабул кунад, дар воқеъ Худоеро, ки Маро фиристонд, қабул мекунад.

Шогирдонаш бо хушӣ бармегарданд. Баъдан Исо бо онҳо ба саҳро меравад, то танҳо бошанд, вале мардум аз паси Вай мераванд.

Дарав зиёд аст, вале коргар кам. Пас аз соҳиби дарав дархост кунед, то барои ҷамъоварии дарав коргарони бештаре ба кор бигиред.

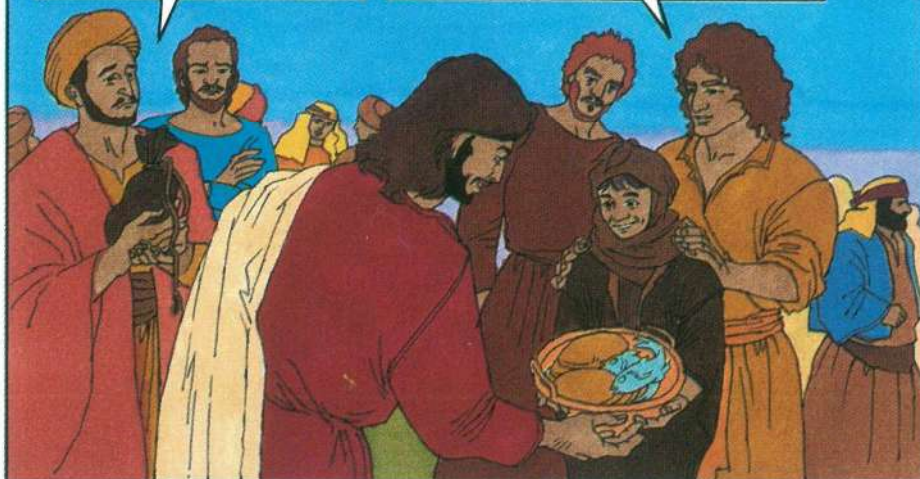
Исо ба суханронӣ ва шифо додан машғул аст. Шаб наздик мешавад...

Филиппус, мо аз кучо
метавонем нон бихарем ва ин
мардумро сер кунем? Чаро
шумо ба онҳо чизе намедиҳед?

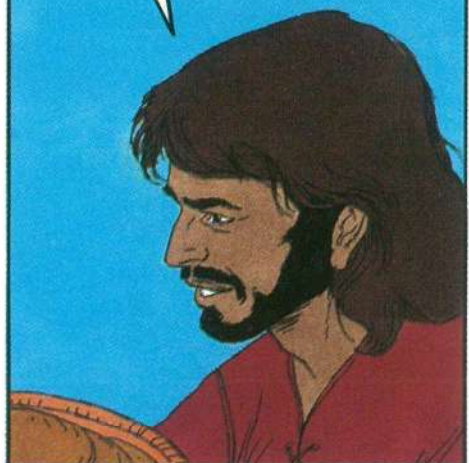

Бисёр нон лозимааст,
то битавонем ин
мардумро сер кунем.

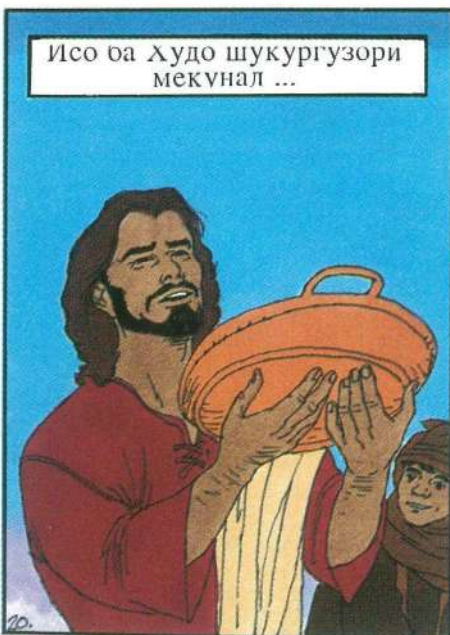
Писаре ин қост, ки панҷто нон
ва ду моҳӣ дорад. Лекин ин
барои ин одамон кам аст.

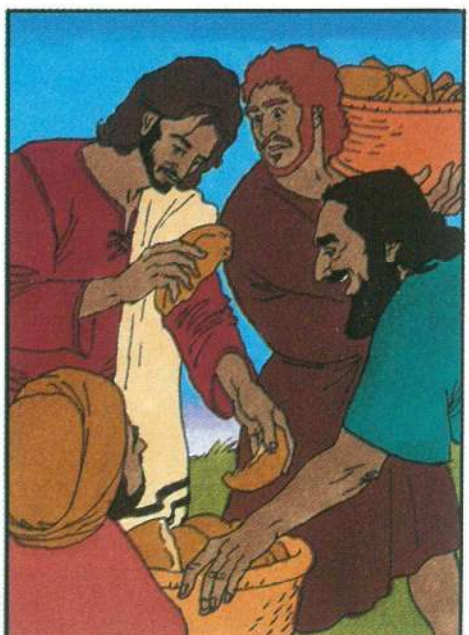
Мардумро даста-даста
шинонед ва ҳар даста
панҷоҳ нафар бошад.

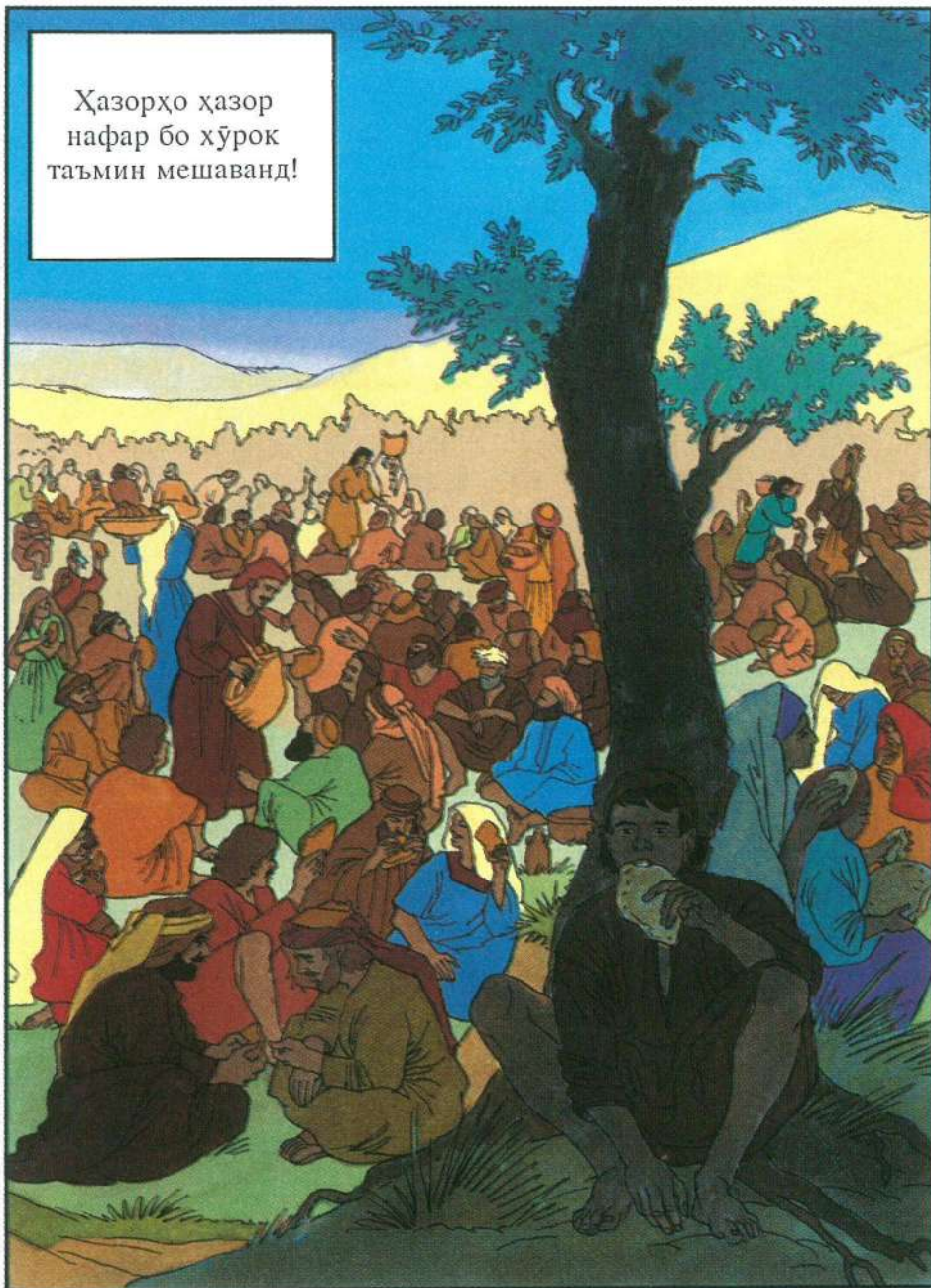
Исо ба Худо шукургузори
мекунал ...

Ў нон ва моҳиро гирифта
пора мекунад!

Ҳазорҳо ҳазор
нафар бо хӯрок
таъмин мешаванд!

Вай бояд ҳамон Масеҳи
ваъдадодашуда бошад.

Мо бояд Вайро
подшоҳ кунем!

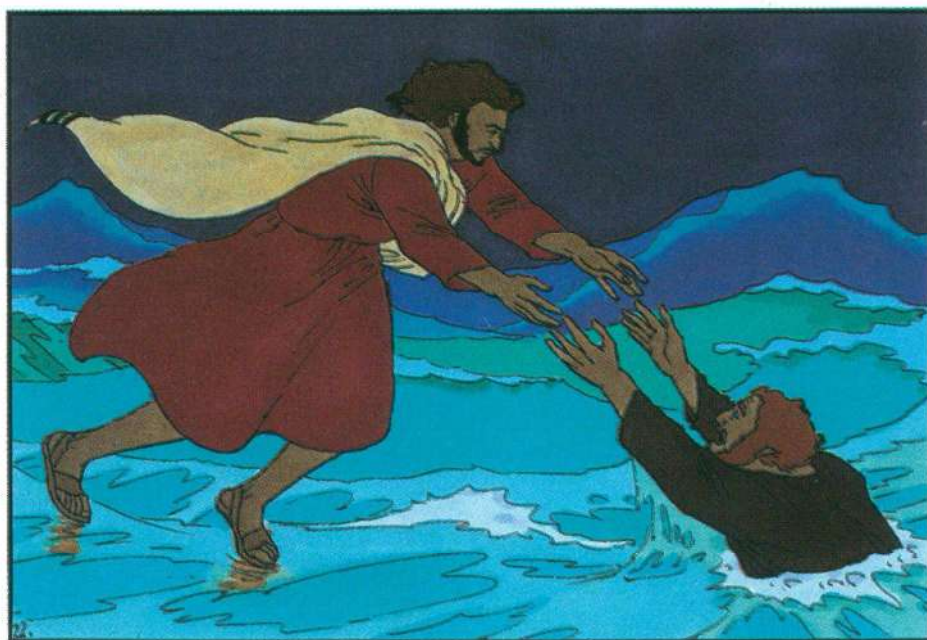
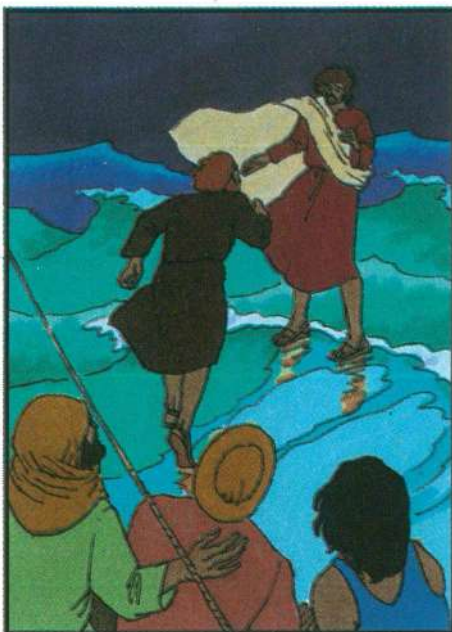
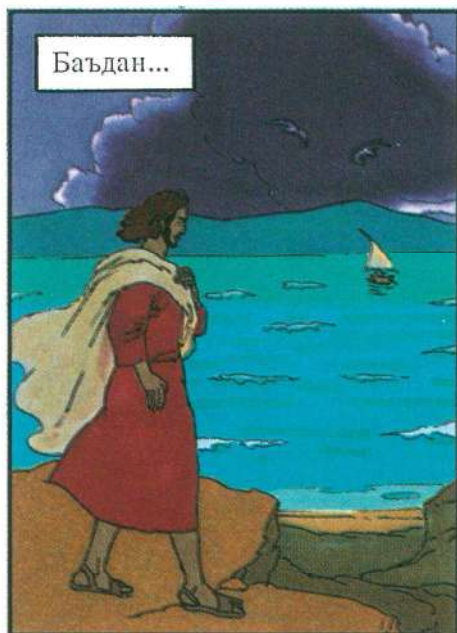

Нигоҳ кунед,
дувоздаҳ сабад
аз хӯрдаҳои нон
боқӣ монд!

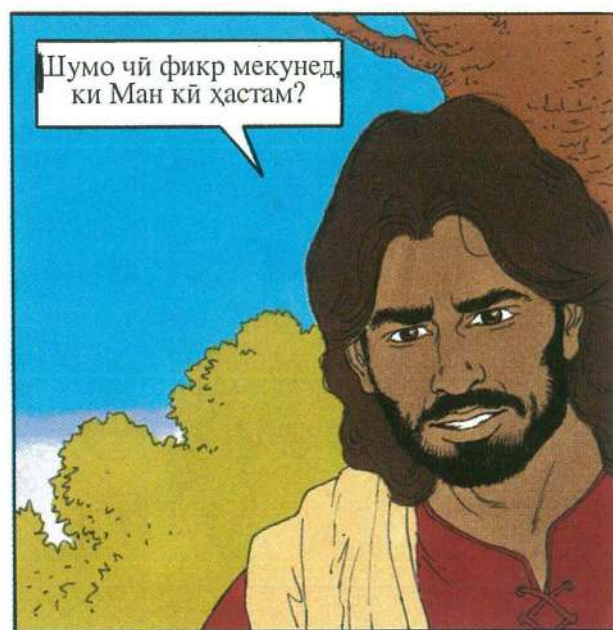
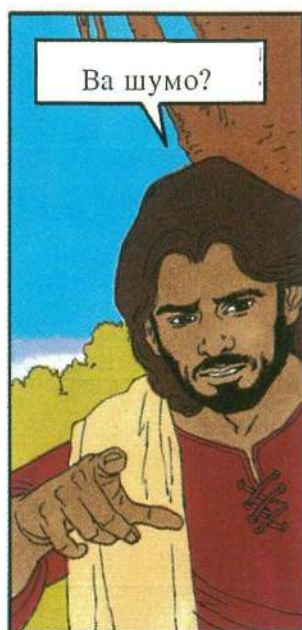
Ҳоло ба мардум иҷозат диҳед ва ба қайқ
савор шавед, то ба он тарафи баҳр биравед.
Ман дар ин ҷо мемонам ва дуо мекунам.

Одамоне ҳастанд, ки меҳоханд Исоро ба зӯри подшоҳ кунанд. Онҳо умед доранд, ки Исо бо қудрати Салтанати Худ истилогарони Румро аз кишвар берун биандозад. Аммо одамони дигаре бо Исо муқобила ва пайваста муҳолифи ӯ амал мекунанд ва дар нияти барангехтани қавм ба ӯ ҳастанд.

Берун аз Ерусалим одамони дузду қотил бо дор қушта мешаванд.
Онҳо ваҳшиёна ва аз рӯи қонунҳои Рум бар салиб меҳақуб мешаванд.

Ҳар кас, ки меҳақад аз
ақиби Ман биёяд, бояд
худаширо фаромӯш кунад, ва
салиби худашро бардорад ва
маро пайравӣ кунад.

Ҳар кас, ки меҳақад
ҷонашро ҳифз намояд,
онро аз даст медиҳад. Вале
касе, ки ҷонашро ба
хотири Ман фидо кунад,
онро дубора ба даст
меоварад.

Инро бояд бидонед:
Худованд, Худои мо, Худои
яккаву ягона аст.

Ва аввалин ҳукм ин аст, ки Худовандро бо
тамоми дилу ҷон ва зеҳн ва тамоми
қудрати худ дӯст бидор ва дуҷум ин аст, ки
ҳамсоиятро монанди худ муҳаббат намо!

Дар ин замон дар Исроил деҳаҳое вучуд доранд, ки махсус барои махавҳо пешбинӣ шудаанд. Бемороне, ки ба ин касали мубтало шудаанд, ҳақ надоранд, ки бо оламони солим дар муносибат бошанд.

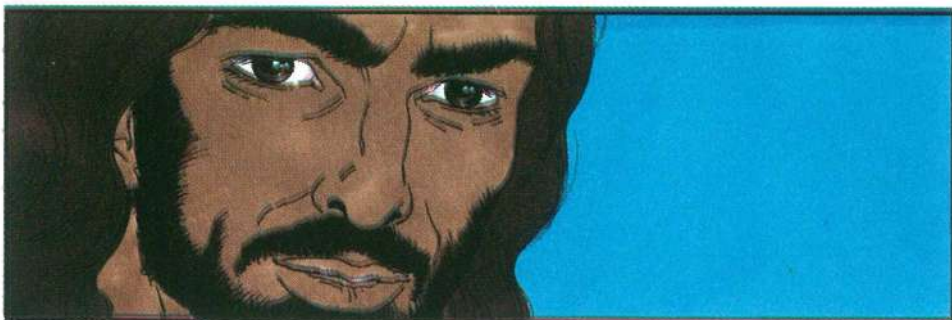

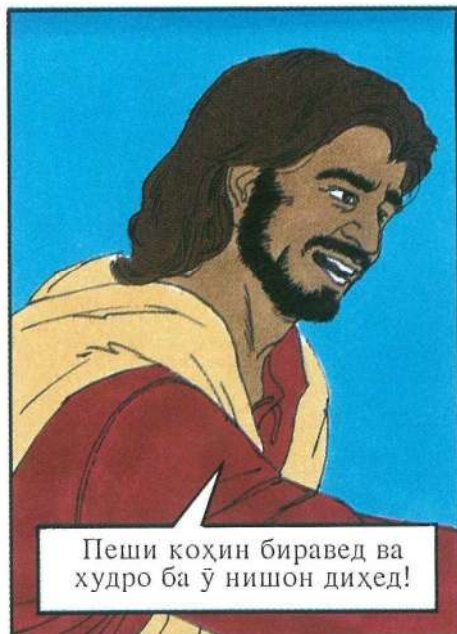
Махавҳое, ки дар роҳ ҳастанд, бояд дигаронро бо садои баланд хабар кунанд.

Махав!
Махав омад!

Исо! Устод, ба мо раҳм кун!

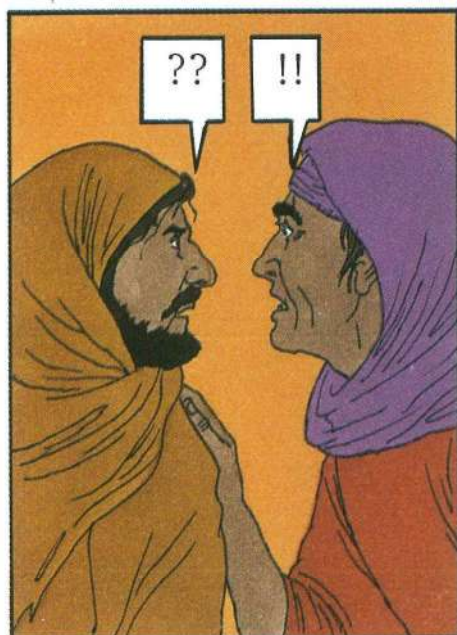

Пеши коҳин биравед ва
худо ба ӯ нишон диҳед!

Ба назди коҳин биравед?
Барои санҷиш?

Ҳамон вақт мо шифо
меёбем?

??

!!

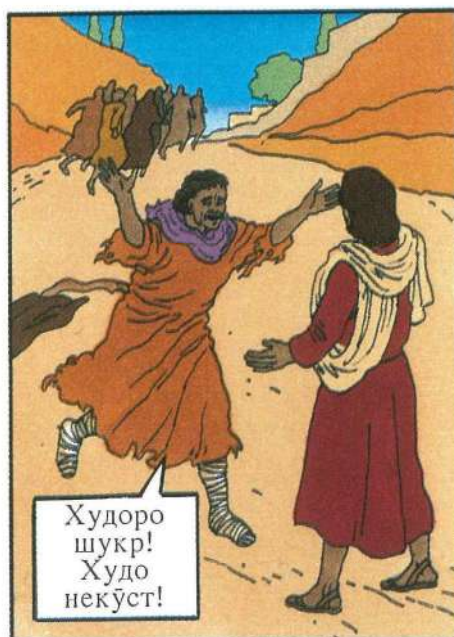

Нигоҳ кун,
шифо ёфтам!

Шифо ёфтем!
Шифо! Шифо!

Бале!

Худоро
шукр!
Худо
некӯст!

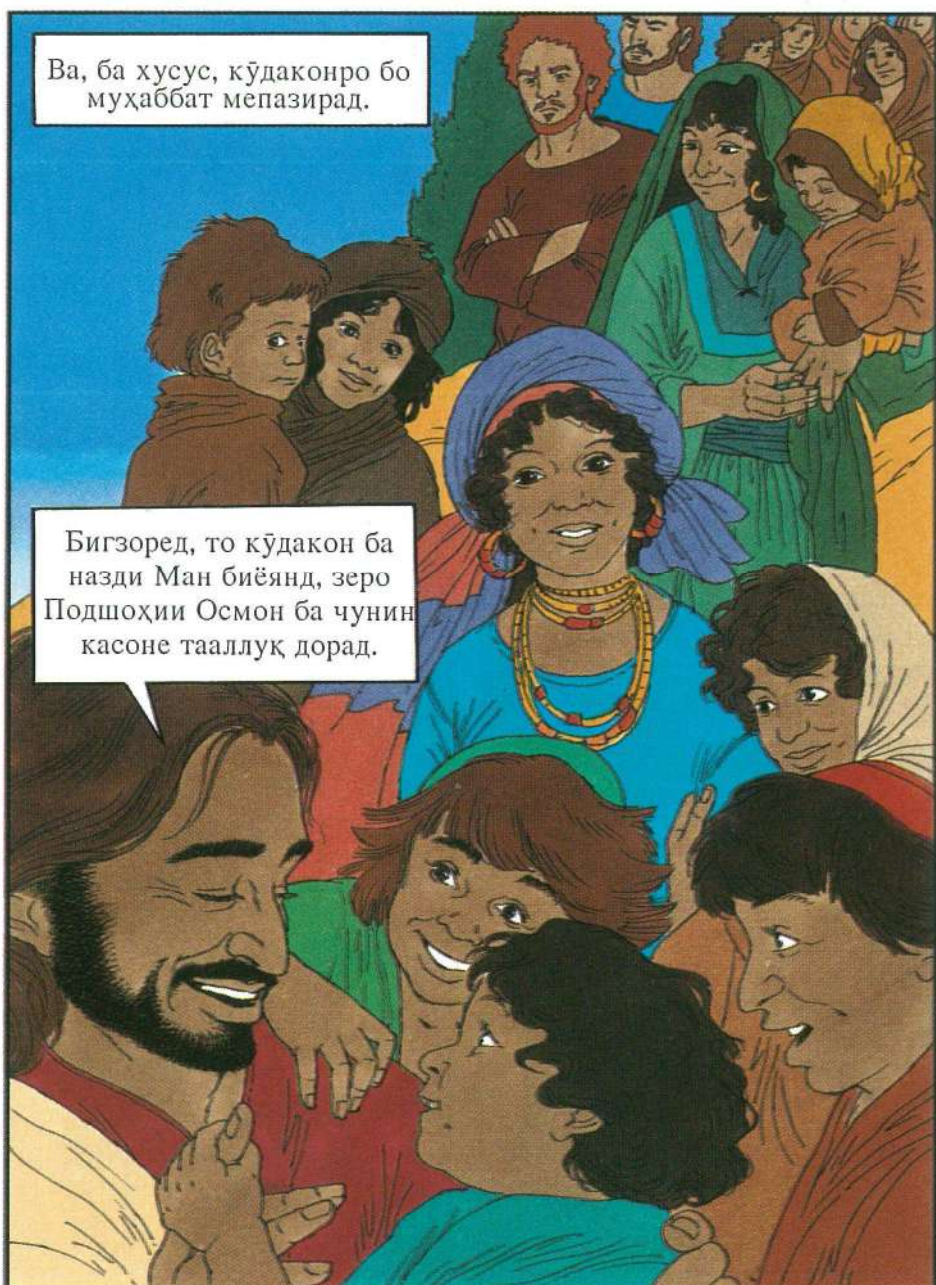
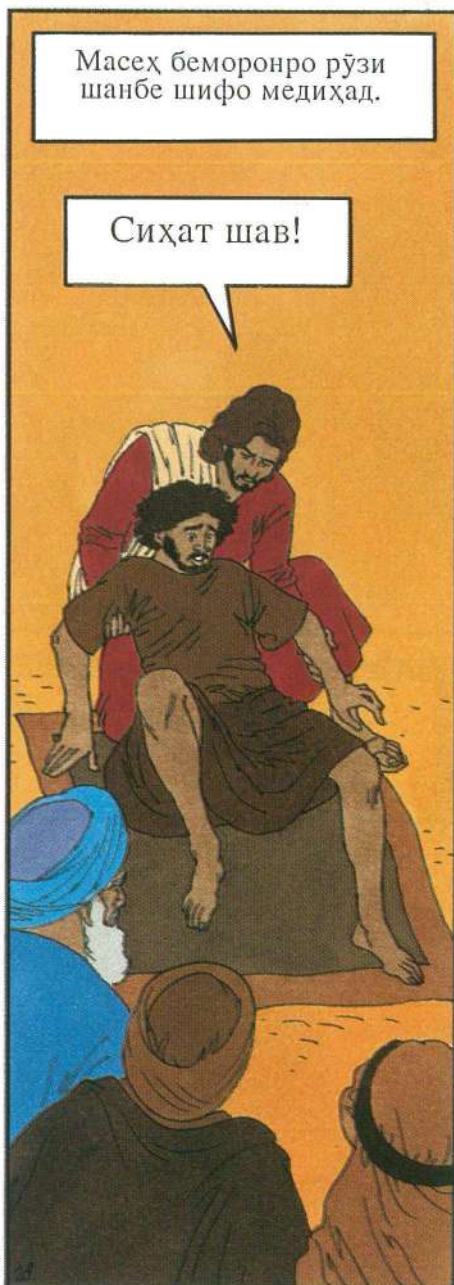

Магар Ман даҳ нафарро
шифо надодам? Дигарон
кучо ҳастанд? Чаро онҳо ба
Худо ташаккур намеғоянд?

Аз ҷояд бихез ва бирав!
Имонат туро шифо
додааст.

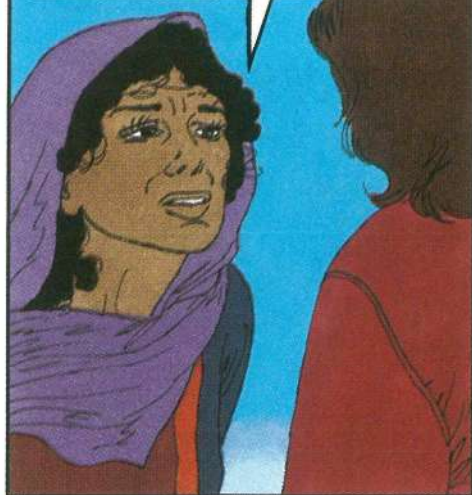
Рохбарони яҳуд бо ҳилагару
фиребгарон як мешаванд, то
Исоро зери назар қарор диҳанд.
Ба онҳо кору рафтори Исо
маъқул нест.

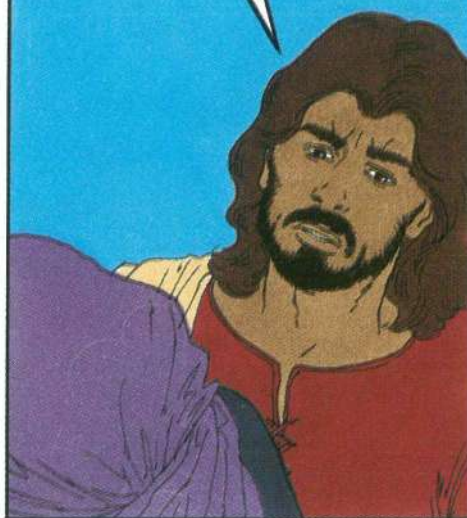
Ба Исо пайгоме мефиристанд ва ба Байт-Анот даъваташ мекунанд. Ин деҳа дар наздикии Ерусалим қарор дорад ва марде бо номи Лаъзор сокини он ҷост. Вай бемор аст ва ду хоҳараш ба номи Марта ва Марям бо Исо дӯстанд. Вақте ки Исо ворида деҳа мешавад, ба ӯ хабар медиҳанд, ки Лаъзор муддати чор рӯз аст, ки ба хок супурда шудааст.

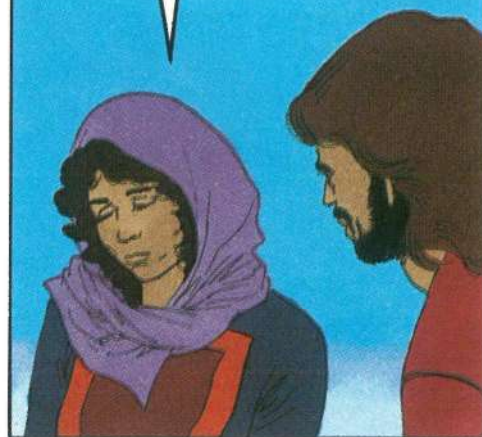
Худовандо, агар Ту ин ҷо мебудӣ, бародарам наменурд!

Марта, бародарат боз зинда хоҳад шуд!

Медонам, ки Вай дар рӯзи қиёмат (рӯзе, ки мурдагон аз нав зинда мегарданд ва аз қору кирдорашон ҳисоб медиҳанд) зинда хоҳад шуд.

Ман қиёмат ва ҳаёт ҳастам. Касе, ки ба Ман имон оварад, ҳатто агар бимирад, ҳаёт хоҳад дошт. Оё ба Ман боварӣ дорӣ, Марта?

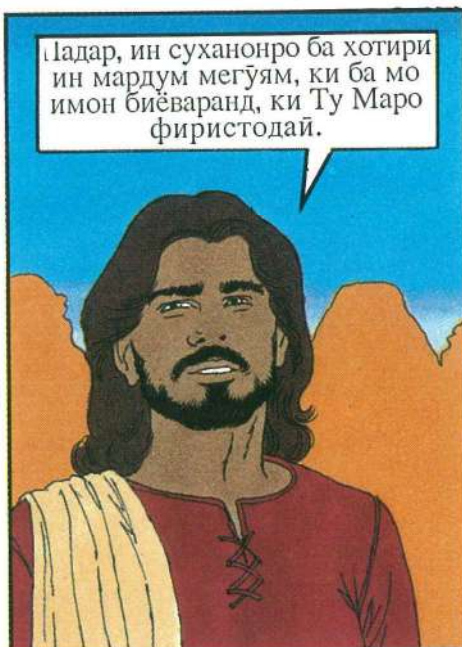
Бале, Худованд, ман имон дорам, ки Ту Масеҳи ваъдашуда ва Писари Худо ҳастӣ, ки бояд ба ҷаҳон биёяд.

Вайро дар қуҷо гур кардед?

Худовандо, биё ва бубин!

Онхое, ки бар тахти қудрат ва дар
Ерусалим ништаанд, дар бораи Исо
бештар ба изтироб меафтанд.

Ин шахс бисёр
мӯъҷиза нишон
медихад.

Агар Уро ба ҳоли
худаш монем, он
вақт давлати Рум
ба ин ҷо лашкар
мекашад!

Онҳо моро мекушанд
ва ибодатгоҳи азимро ба
ҳок яксон мекунанд.

Хотирчамъ бошед, бигзоред
ин як нафар фидои мардум
шавад. Чаро бояд тамоми
миллат нобуд шавад?

Барои ин сабаб
ҳам бояд Исо
бимирад!

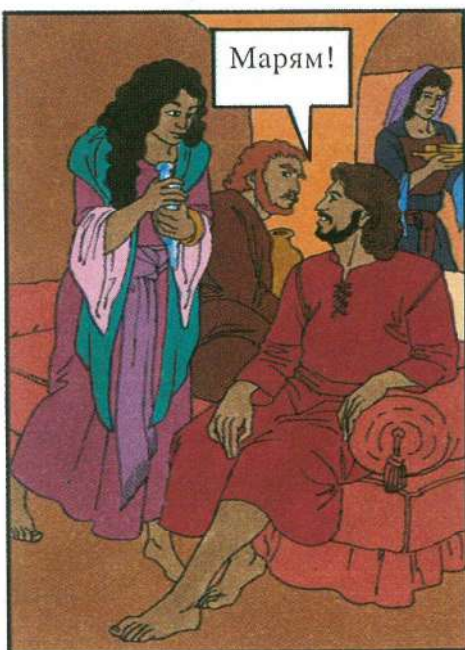

Аз ҳамон лаҳза равшан
мешавад, ки роҳбарони яҳуд
фурсати кулайро мепоянд,
то Исоро ба дасти румиён
таслим кунанд, ки ӯ ба марг
маҳкум карда шавад.

Дар вақти сар шудани ҳодисаҳо зиёфате дар Байт-Анот баргузор мешавад.

Марям!

Ин атр! Ин қадағ гаронбахост!

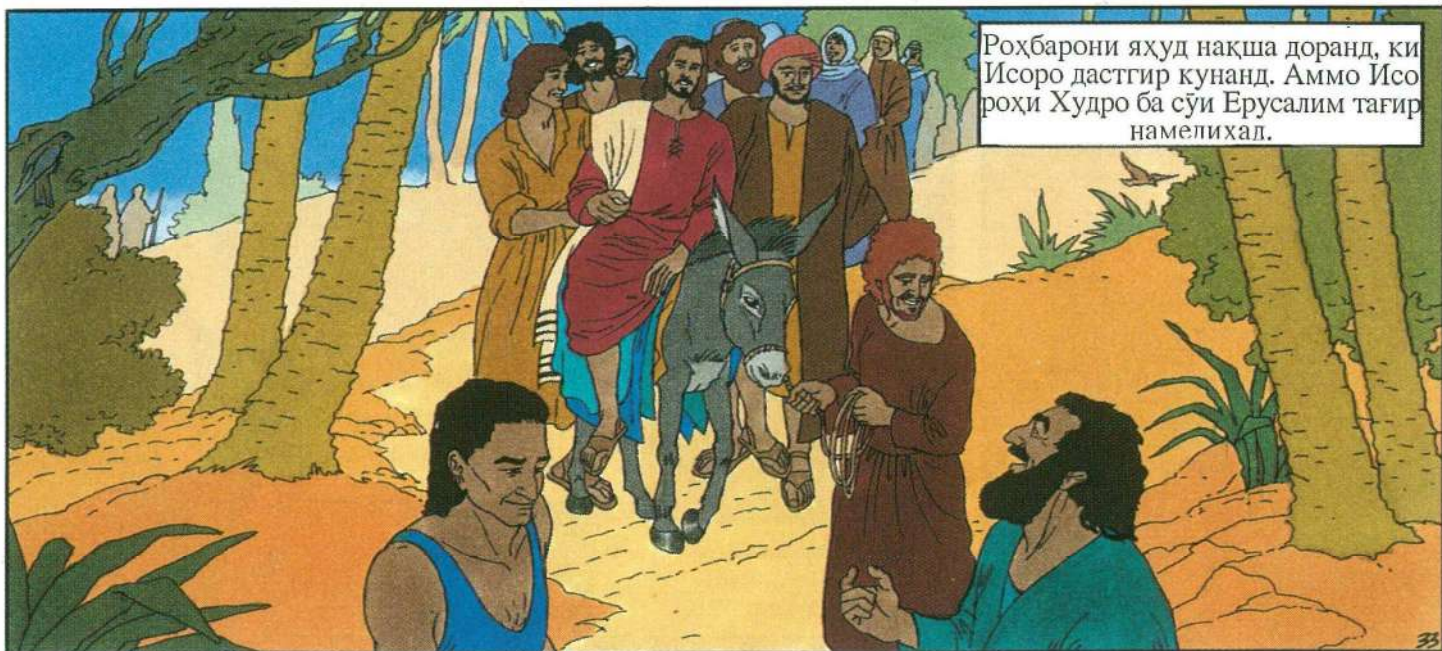
Беҳтар буд
онро
мефурухтем
ва пулашро
ба фақирон
меоддем.

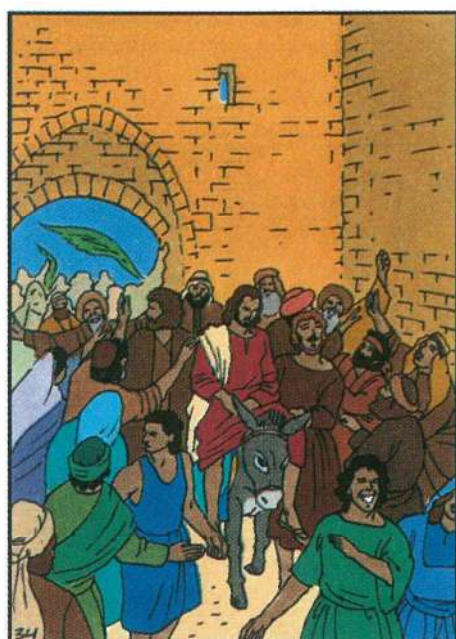
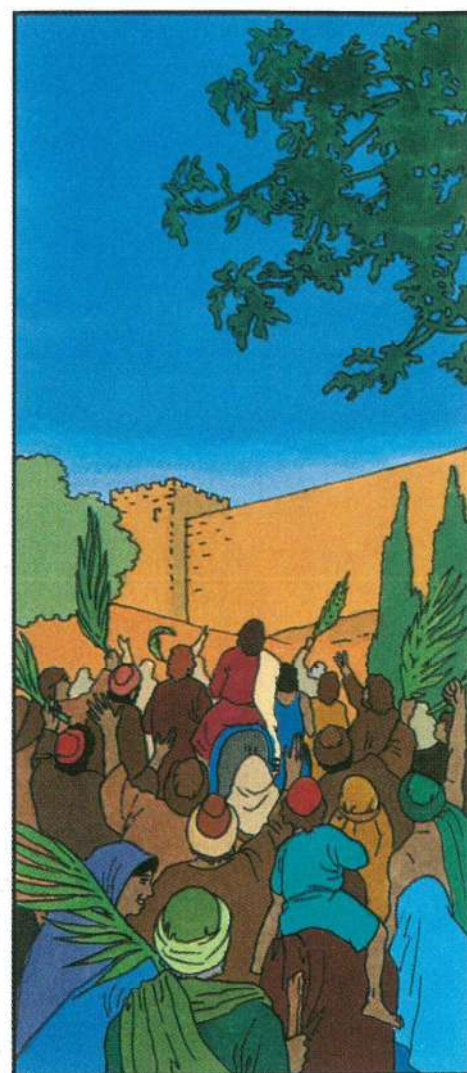
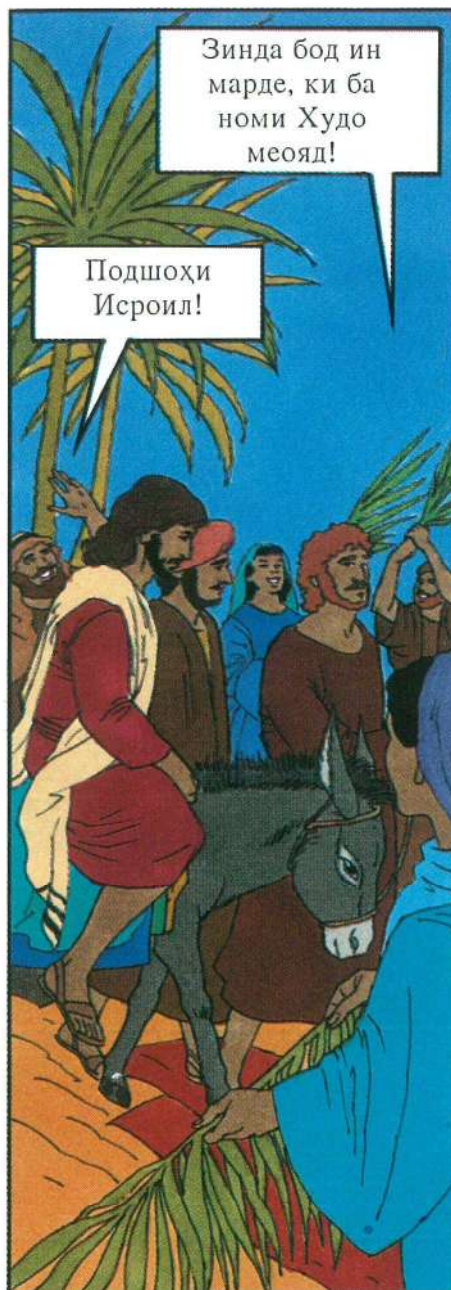
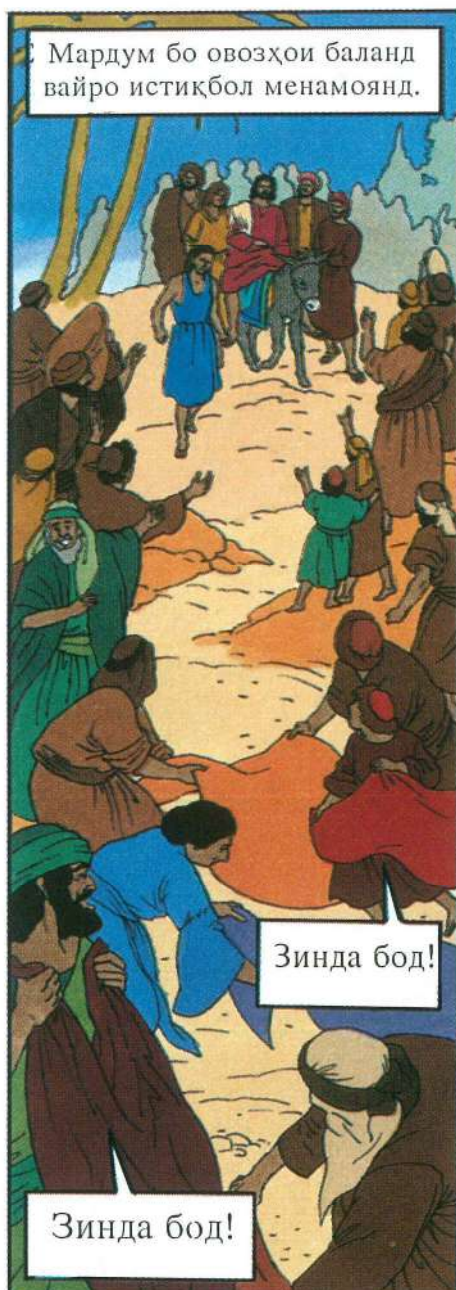
Яҳудо, ба вай кордор
нашав, вай бадани Маро
барои дафн тайёр
мекунад.

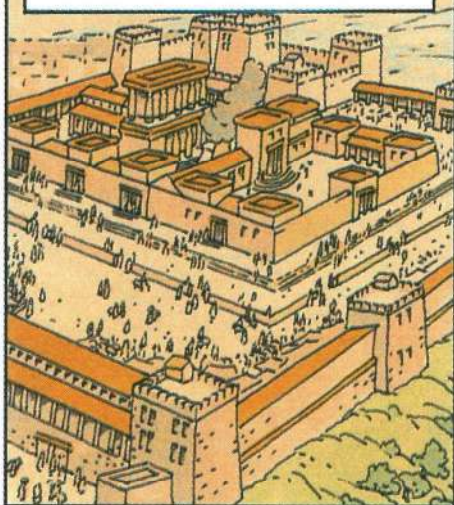
Оҳиста-оҳиста иди Фисҳ (номи иди исроилиён.)
ҳам наздик мешавад. Мардум аз ғушаву канори
кишвар дар Ерусалим ҷамъ мешаванд.

Роҳбарони яҳуд нақша доранд, ки
Исоро дастгир кунанд. Аммо Исо
роҳи Худро ба сӯи Ерусалим тағир
намелихал.

Ибодатгоҳ дар Ерусалим,
маркази ибодат аст.

Дар иди Фисх гӯсфандонро
қурбонӣ мекунанд.

Як қисмати хосе аз
гӯсфандон ба хоҳири оштии
мрдум бо Худо сӯхта
мешаванд.

Аммо кадом як аз гӯсфандони
қурбонишуда шоистваи аз
гуноҳҳо озод кардани мрдум
шуда метавонад?

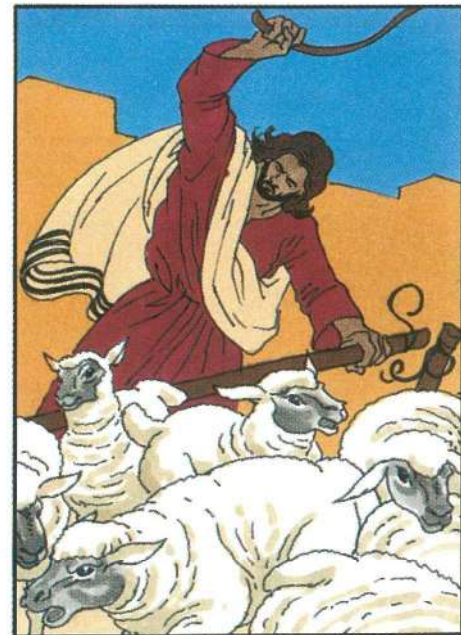
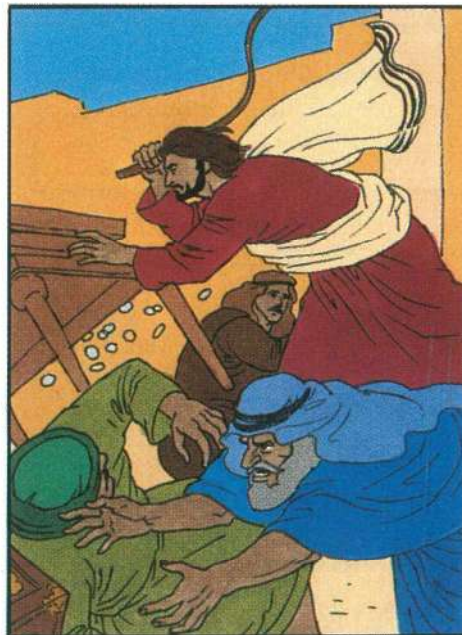

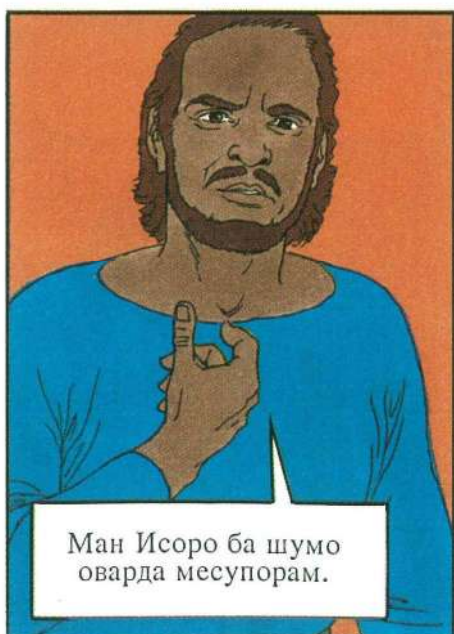
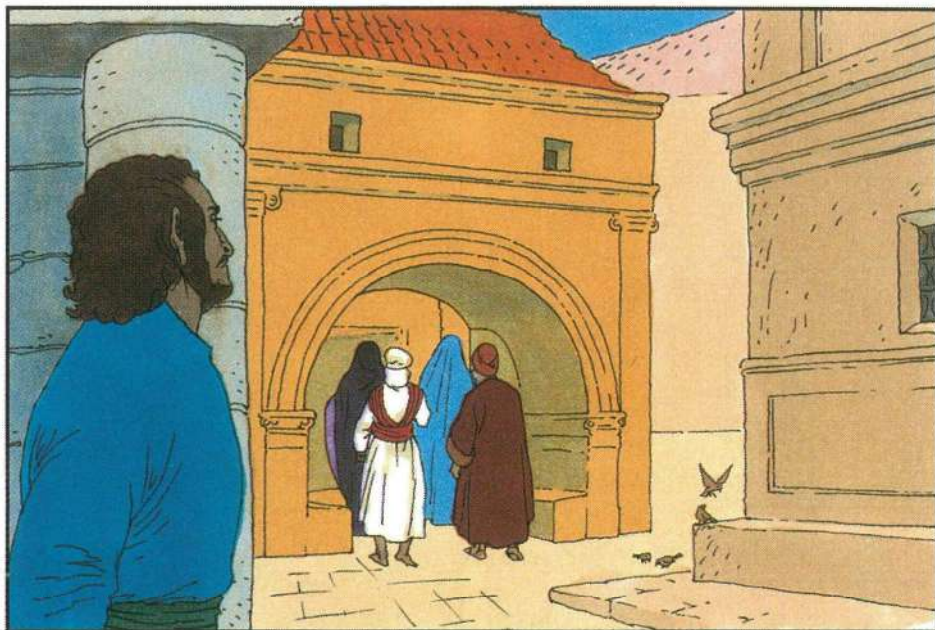
Дар саҳни ҳавли ибодатгоҳ тоҷирон ва
саррофон ба касбу кори худ машғуланд.

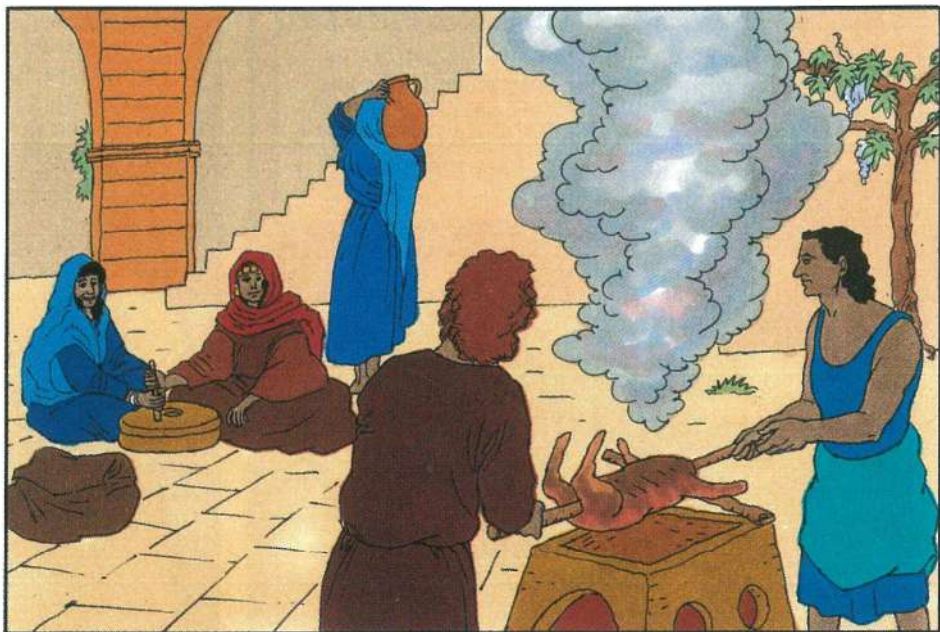
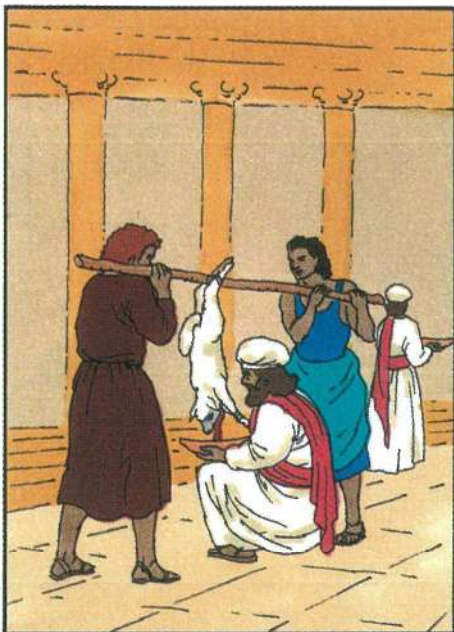
Исо ҳам дар инҷо
хузурадор.

Исо ҳар рӯз ба хонаи Худо
меравад, то мардумро
таълим диҳад, агарчи
роҳбарони динӣ бо ҷидду
ҷаҳди тамоми кӯшиш доранд,
ки зиндагии вайро тахти
фишор қарор бидиҳанд.

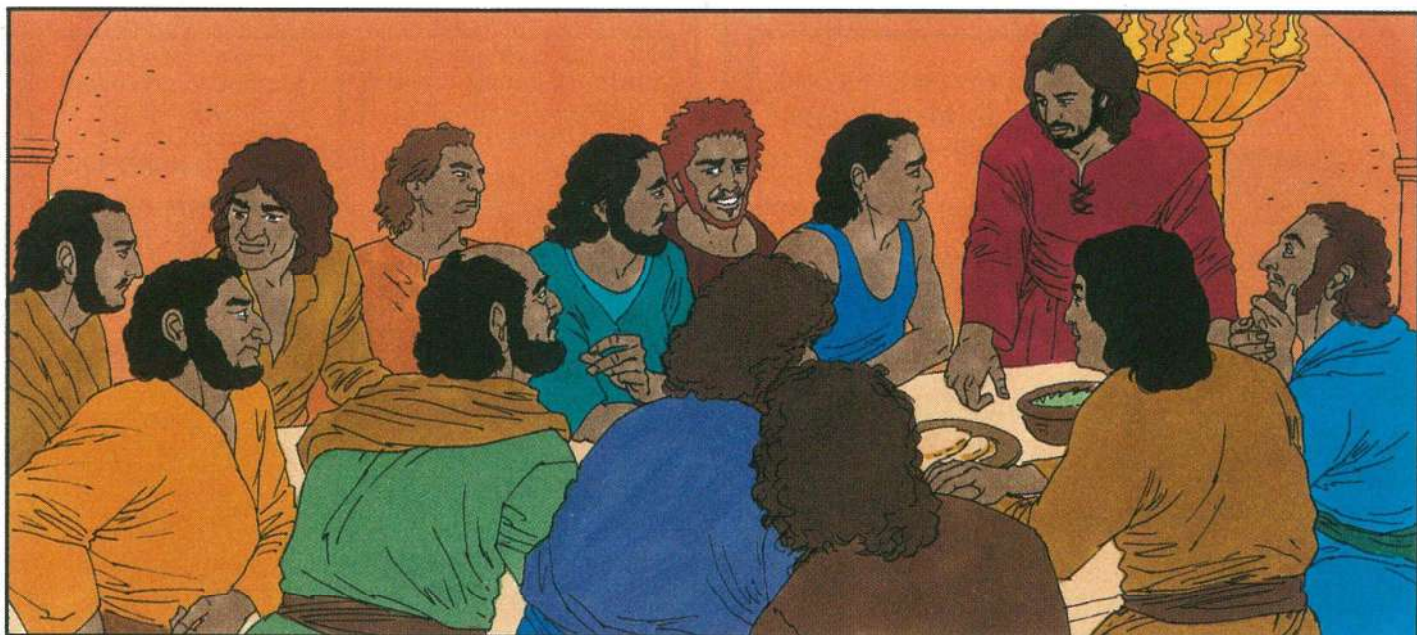

Дар ин шаб Исо бо дувоздаҳ шогирд
ба шаҳр меравад, то таоми шомӣ
идро бо ҳам бихӯранд.

Имшаб ман ин корро
мекунам!

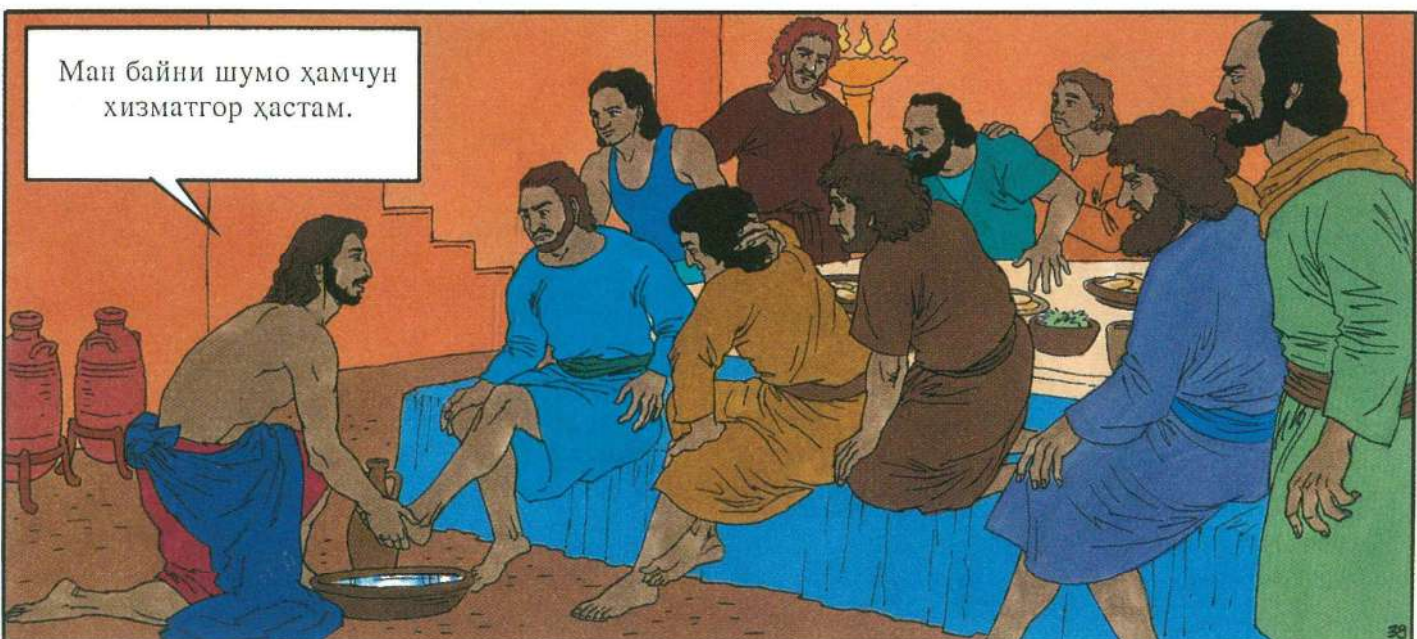
Бо иштиёқи зиёд дар интизори
чунин вақте будаам, то пеш аз
ин, ки шиканча ва озорам
шурӯъ шавад, ин шои
қурбонро бо шумо бихӯрам.

Қудратмандон мардумро бо
зур ба хизмат мегиранд, аммо
шумо набояд ин тавр бошед.

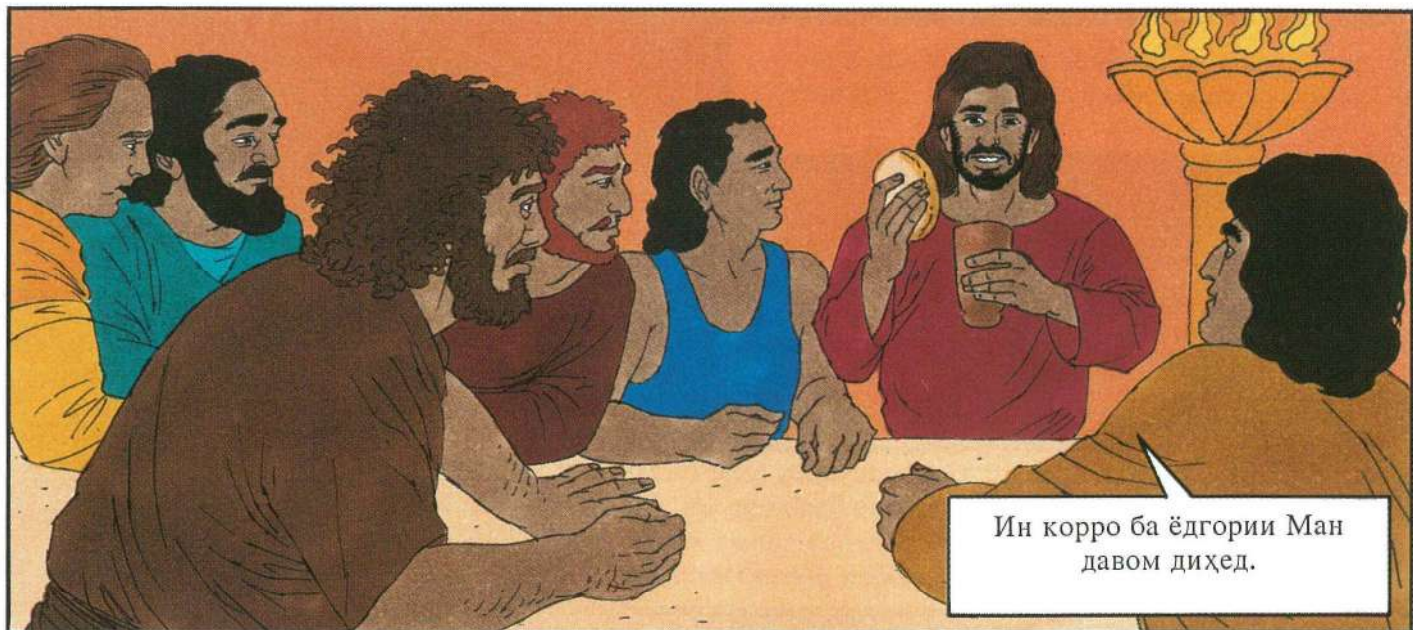

Роҳбари шумо бояд
хизматгузор бошад.

Ман байни шумо ҳамчун
хизматгор ҳастам.

Ин корро ба ёдгории Ман давом диҳед.

Ин нон Бадани Ман аст, ки барои шумо таслим мешавад.

Ин пиёларо бигиред, чун Хуни Ман аст, ки барои шумо рехта мешавад. Ба ҳамин тартиб Худо бо шумо паймони наvero мебандад.

Ба шумо ҳукми наво медиҳам, ба ҳамдигар муҳаббат дошта бошед, ҳамон гуна, ки Ман ба шумо муҳаббат намудам.

Агар бо муҳаббат зиндагӣ кунед, пас ҷаҳониён мефаҳманд, ки шумо шогирдони Ман ҳастед.

Ман тайёрам ба ҳар ҷое, ки мебарӣ, ҳамроҳат бошам. Ҷони худро барои Ту фидо мекунам!

Петрус, пеш аз бонги хурус ту Маро се бор рад хоӣ кард.

Шаб мешавад ва Исо бо шогирдонаш аз шаҳр хориҷ мешавад. Яхудо ҳамроҳи онҳо нест.

Ман шуморо тарк мекунам, вале Падар
Руҳи Муқаддасро барои шумо
мефиристад. Вай шуморо доимо кӯмак
мекунад ва пуштибони шумо мешавад.

Шумо медонед, Ман кучо
меравам.

Ман роҳ ва ростӣ ва ҳаёт
ҳастам. Ҳеҷ кас, қуз ба
василаи Ман наметавонад ба
назди Падар биёяд.

Шумо ин ҷо бимонед ва
Ман каме пештар меравам
ва дуо мекунам.

Эй Падар, агар имкон бошад,
ин ранҷу азобро аз Ман бигир!

Вале дар ин ҳам хости Туро
меҳоҳам, на хости Худро!

Чаро хобатон бурд? Хезед,
хоини Ман омад!

Касеро, ки мебӯсам, ҳамон
шахс аст, Вайро гиред!

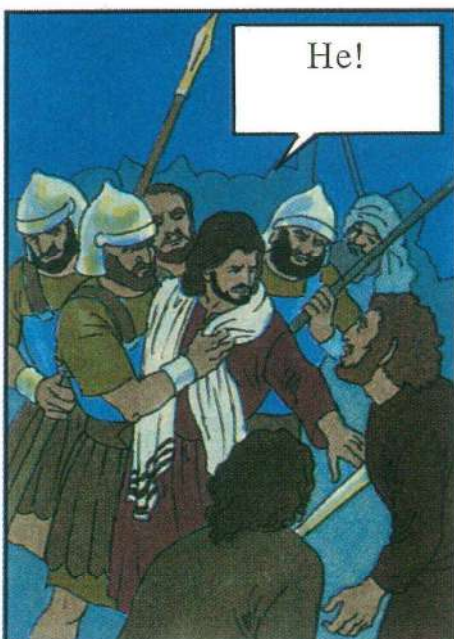

Салом Устод!

Эй Яхудо, оё Масеҳро бо
бӯса таслим мекуни?

Устод, бояд
мубориза
кунем?

Не!

Сарбозон Исоро дастгир мекунанд ва
дастбаста мебаранд. Шогирдонаш ба чор
тараф фирор мекунанд.

Исоро ба хонаи саркоҳин, ки раиси
роҳбарони яҳудӣ аст, меоваранд. Петрус ва
Юҳанно аз дур ба дунболаш меоянд.

Петрус ба даруни ҳавлӣ медарояд.

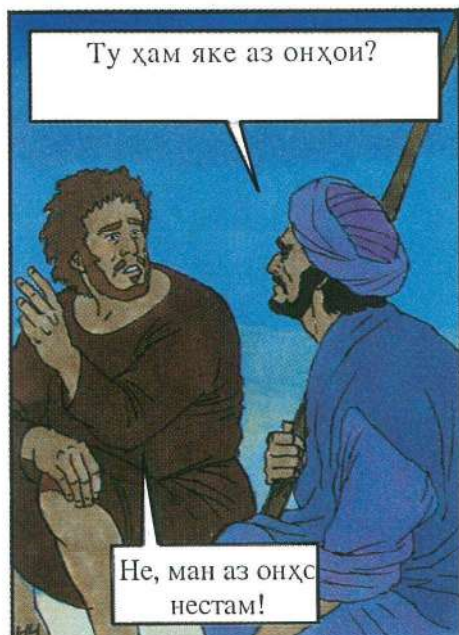

Ту ҳам бо Исо будӣ?

Не, ман
Вайро
намешиносам!

Ту ҳам яке аз онҳои?

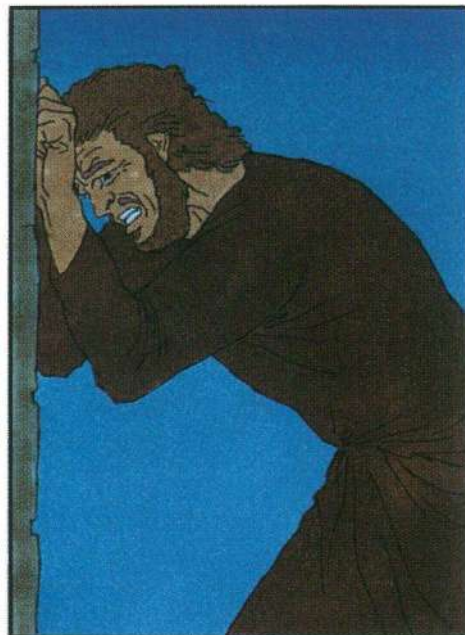

Не, ман аз онҳо
нестам!

Албатта, ту бо Исо
будӣ. Ту аз сокинони
Ҷалил ҳастӣ.

Эй мард, ман
намедонам, ки ту
чӣ мегӯӣ?

Исоро ба назди фармондори румӣ, ки Пилотус ном дорад, меоваранд. Роҳбарони яҳудӣ мардумро бар зидди Исо бармеангезанд ва ҳар гуна тўҳмату бухтонро ба муқобили Вай мегӯянд.

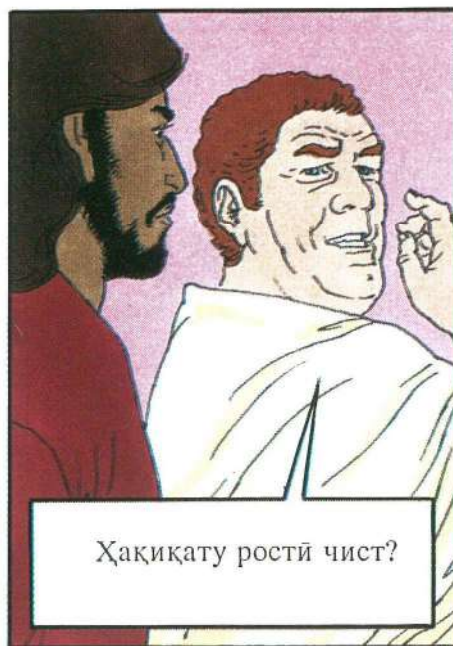

Оё ин шаҳодатҳоеро, ки ба муқобили Ту медиҳанд, намешунавӣ?

Чӣ гуноҳе содир кардӣ?

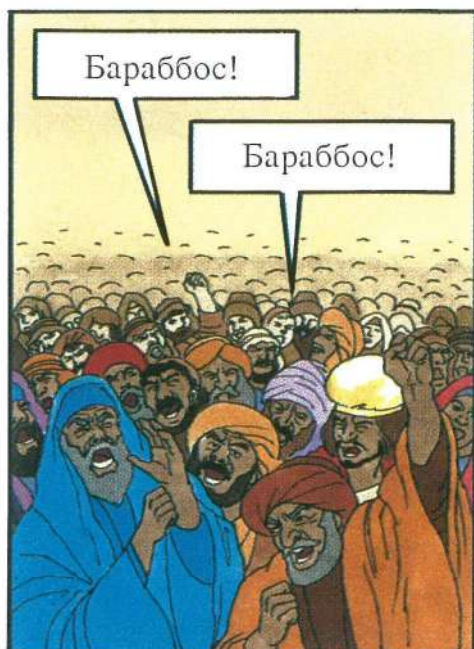
Ман омадам, то ба ҳақиқату ростӣ шаҳодат диҳам.

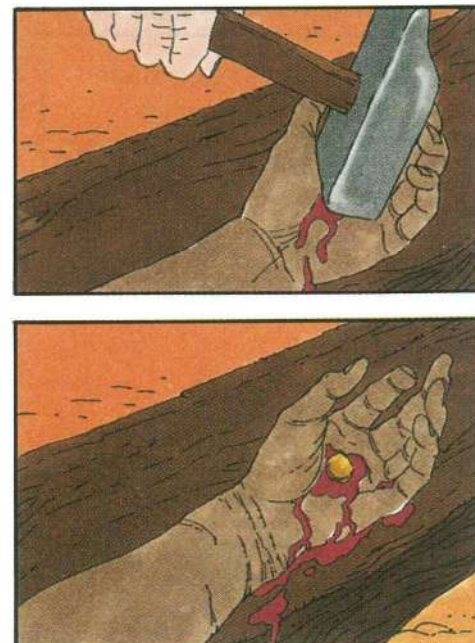

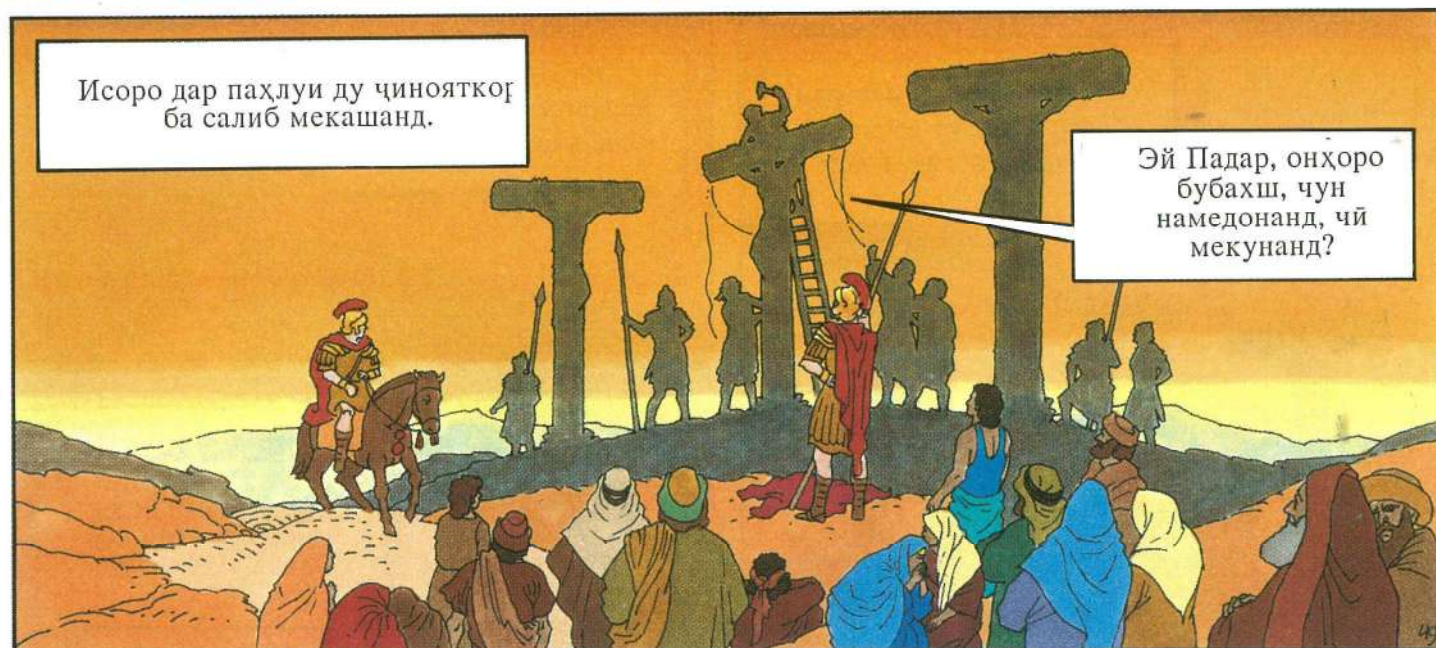
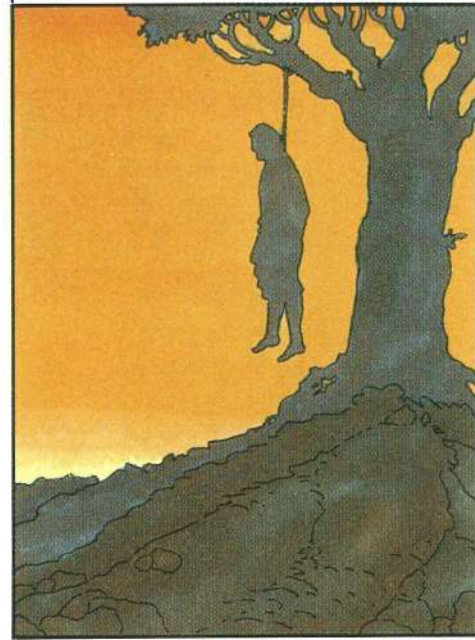
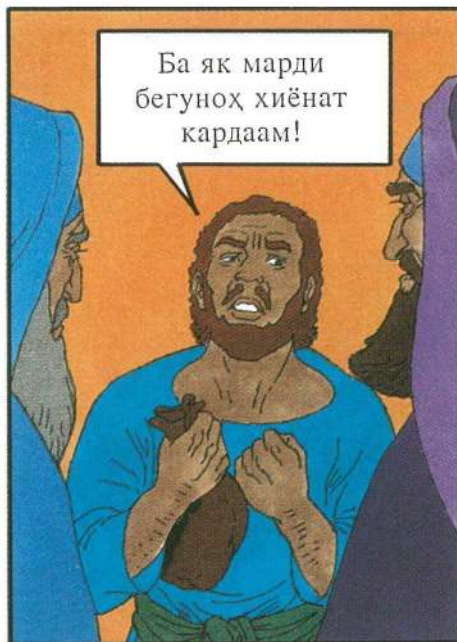
Ҳақиқату ростӣ чист?

Ман дар ин мард ҳеҷ гуноҳе надидам. Аммо чун иди Фисҳ аст, як зиндониро озод мекунам. Киро озод кунам: Бараббос ё Исоро?

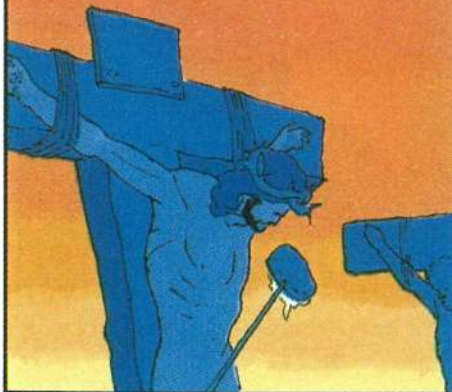

Тахтаеро болои сари Вай
бар салиб мекубанд,
ки рӯи он ба се забон
чунин навиштаҷот
сабт шуда буд:
«Ин аст подшоҳи Яхуд».

Исо аз нӯшидани сиркои
зидди дард даст кашид.

Аскорон барои либоси Вай
қуръапартоӣ мекунанд.

Дигаронро наҷот
медод, вале
наметавонад
Худашро наҷот
диҳад.

Агар ҳақиқатан ҳам
Писари Худо бошӣ, аз
болои салиб поён фаро
ва Худатро наҷот деҳ!

Худат ва
моро наҷот
бидеҳ?

Оё ту аз Худо наметарсӣ?
Сазои мо марг аст, аммо
ин шахс бегуноҳ аст!

Эй Исо, вақте ба
Подшоҳии Худ расидӣ,
моро дар ёд дошта бош!

Хотирчамъ бош,
имрӯз бо Ман дар
бихишт хоҳӣ буд.

қарибиҳои нисфирои он
сарзаминро торикии тамом
фаро мегирад.

Дар наздикии салиб модари Исо
якҷоя бо Юҳанно, ки шогирди
Исо, истолаанл.

Аз ҳамин соат
шумо модару писар
ҳастед.

Худои Ман, Худои Ман,
чаро Маро тарк кардай?

Ман ташнаам!

Эй Падар! Рӯҳи Худо ба
дасти Ту месупорам.

Иҷро шуд ...

Исо соати сеи баъд аз нимируъи чон медиҳад.
Яке аз сарбозон ба қабургаи Вай найза мезанад ва
аз захми он хуну об қорӣ мешавад.

Дар Китоби Муқаддас
навишта шудааст: Вай
монанди гӯсфандест, ки ба
кушторгоҳ мебаранд.

Вай гуноҳҳои моро бар дӯш
гирифта ва онҳоро бар
салиб бурд ва ҳоло чон дод.

Оё Вай Масеҳ буд, ки дар
интизораши будем ё не?

Ғиёед, биравем ва бипурсем,
ки иҷозати дафн кардани
Вайро ба мо бидиҳанд.

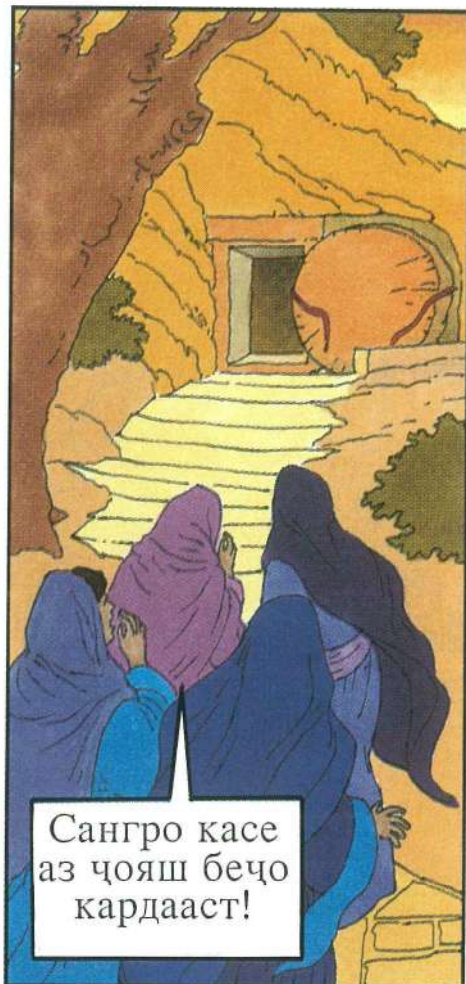
Юсуфи ромай ва Ниқудимус ҳасади
Исоро аз салиб фуруд меоваранд,
баданаширо дар порчаи каттунӣ бо доруҳои
муаттар мепечонанд ва дохили қабре, ки
бо санги қалоне баста мешавад.

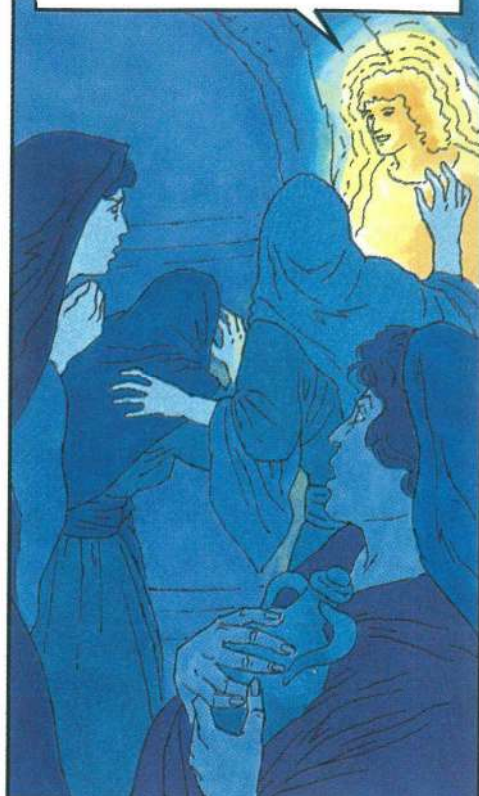
Баъд аз ба поён расидани
рӯзҳои истироҳати иди
Фисҳ як гуруҳ занони
ғамгину афсурдахотир ба
назди қабри мӯхршуда
меоянд...

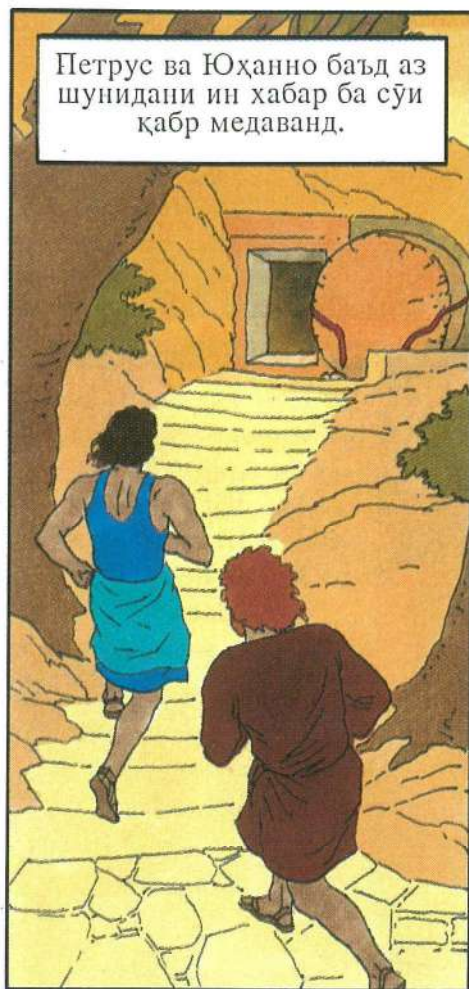
Сангро касе
аз ҷояш беҷо
кардааст!

Чаро зиндaro дар миёни
мурдагон меҷӯед? Вай зинда
шудааст! Биравед ва инро ба
шогирдонаш бигӯед!

Петрус ва Юҳанно баъд аз
шунидани ин хабар ба сӯи
қабр медаванд.

Чӣ гап?

Қабр холи аст?

Дар бог дар наздикии қабр ...

Эй зан, чаро гирия мекуни,
чӣ меҷӯӣ?

Эй ого, оё Вайро
ту бурдаӣ?

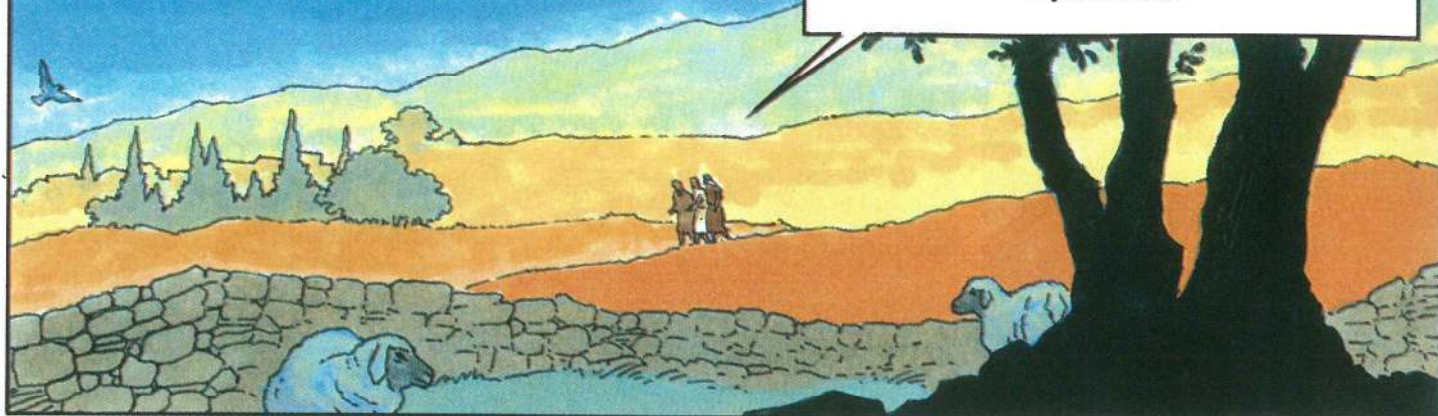
Марям!

Худованд!

Бо Ман наисто . Пеши
бародарони Ман бирав
ва ба онҳо бигӯ, ки
акнун пеши Падари
Худ ва Падари шумо
ва Худои шумо боло
меравам.

Ҳамон рӯз ду нафар аз ҳаввориёни
(шогирдони) шикастадили Исо бо як нафар
роҳгузар дар барои қатли Исо сӯҳбат
мекунанд...

Оё ба пайғамбарон имон намеоваред?
Муддатҳо пеш навишта шуда буд, ки
Масеҳи мавҷуд бояд ранҷу заҳмат
бубинад, то вориди ҷалолу шукӯҳи
Худ шавад.

Онҳо сари дастархон мешинанд
ва ногаҳон меҳмонашон нопади
мешавад...

Ин худи Исо
буд!

Зуд аз ҷой бармеҳезанд ва ба назди
дигар шогирдони Исо медаванд.

Мо Худовандро
дидем!

Марям ва
Петрус низ
дидаанд!

Ногаҳон...

Сулҳу
саломат
бар шумо
бод!

Чаро шак доред ва бовар
намекунед, ки ин Худам
ҳастам? Ана, ба ин ҷои
меҳҳо дар дасту поям
нигоҳ кунед!

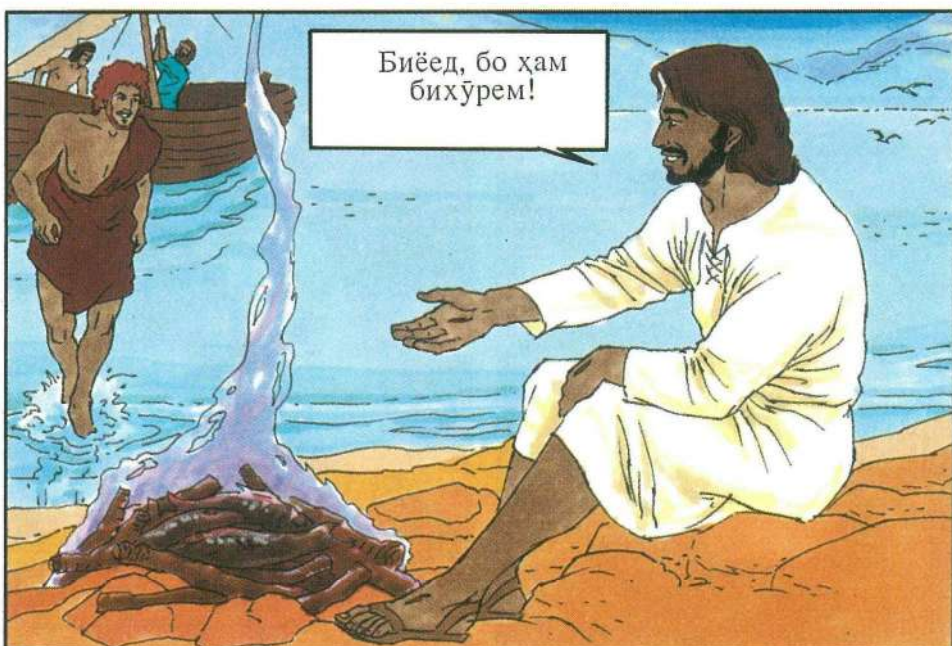
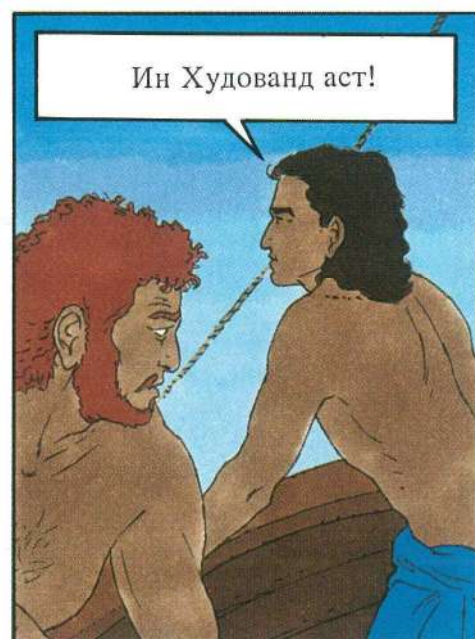

Эй
Худованди
ман ва
Худои
ман!

Дар давоми чил шабонарӯз
Исо Худро ба шогирдонаш
зоҳир мекунад ва ҳатто ба
500 нафар якбора зоҳир
мешавад.

Рӯзе баъзе аз шогирдонаш
барои моҳигирӣ мераванд.

Эй Петрус,
оё ба рости манро
дӯст дорӣ?

Исо ин саволро
такроран се бор аз
Петрус мепурсад.

Эй Худованд, Ту
медонӣ, ки ман Туро
дӯст медорам.

Гӯсфандони Маро
нигаҳбонӣ кунед!

Маро пайрави
кунед!

Тамоми қудрат дар рӯи замин
осмон ба Ман дода шудааст.
Пас, биравед ва тамоми
миллатҳоро шогирди Ман созед
ва онҳоро ба номи Падару,
Писар ва Рӯҳи Муқаддас таъмид
диҳед ва таълим диҳед, ки ҳамаи
чизҳоеро ба шумо гуфтаам иҷро
кунед.

Ва бидонед, ки Ман ҳамеша ҳаррӯза
то охираи бо шумо ҳастам.

Баъдан Исо аз шогирдонаш
чудо мешавад ва ба осмон
меравад. Вале Вай ҳам
фармудааст, ки рӯзе аз
осмон ба замин бармегардад
ва ҷаҳонро доварӣ мекунад.

Исо ба боло бурда шуд.
Пайравони Вай дар
Ерусалим зиндагӣ мекунад
ва бо дуо машғуланд. Рӯи
Муқаддас, яъне Рӯи Худо
меояд ва онҳоро пур
мекунад. Ҳамон рӯе, ки
дар Исо буд, баъд аз ин
шогирдонашро фаро
мегирад. Онҳо дар мавқеъе
ҳастанд, ки зиндагиашон
сар то сар табдил мешавад
ва метавонанд Исоро ба
мардум шиносонанд.

Марг қудрат
надошт, ки
Исоро нигоҳ
дорад. Худо
Вайро аз
мурдагон
барҳезонд. Исо
нахустин шахсе
буд, ки по ба
арсаи ҷалоли
Худо гузошт.

Пайравони Исо новобаста ба фишори
сахт ба онҳо башорат медиҳанд.

Исо Фарзанди
Худо аст!

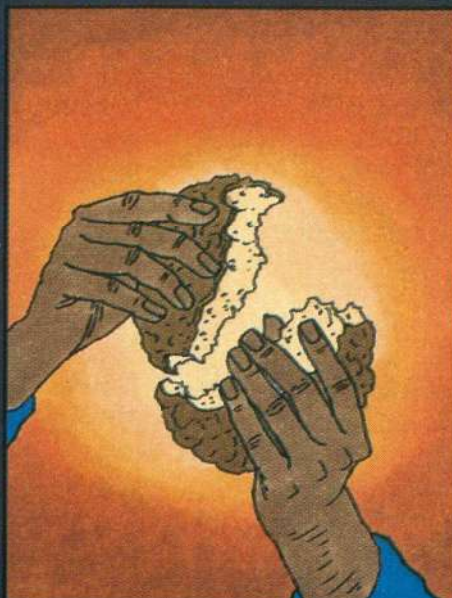

Ин пайғом ҳам
бо мактубҳо паҳн
шуд!

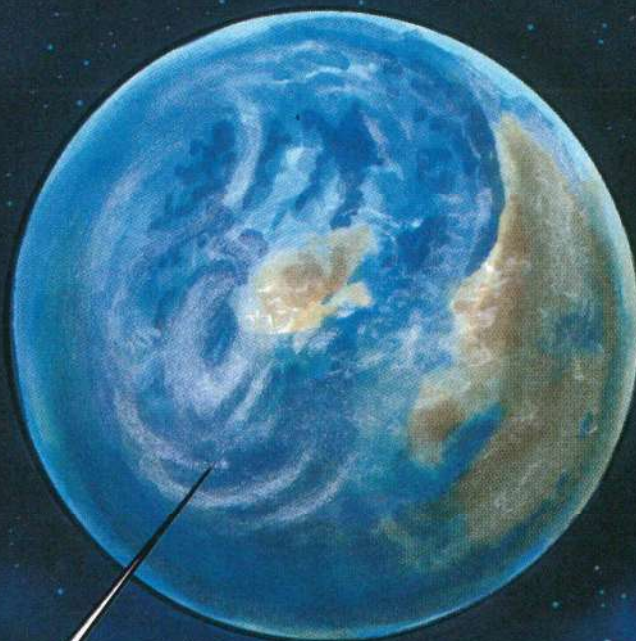
Вақте ки ба рӯи
салиб ҷон дод, дар
воқеъ, гуноҳҳои
моро ба Худаш
гирифт. Барои
гуноҳҳои
содиркардаамон
ҳамаамон маҳкум
шудем, аммо Исо
моро аз ҷазои
гуноҳоямон озод
кард.

Ҳоло дар тамоми дунё
пайравони Исо барои дуо ва
хондани Китоби Муқаддас бо
ҳам ҷамъ мешаванд.
Онҳо мунтазам дар барномаи
шоми худованд,
яъне нону шароб ширкат
мекунад ва онро ба ёдгории
Исо сарф мекунад. Муҳаббати
Худоро, ки
қалбҳояшонро пур кардааст,
ба онҳое, ки дар атрофшон
ҳастанд, нишон медиҳанд.

Исо нақшаи Худоро
барои инсон ба анҷом
расонид.

Исо моро дӯст медорад!
Миннатдор бошед ва Урс
бипарастед!

Зеро Худо ҷаҳонро
чунин дӯст дошт, ки
Писари ягонаи Худо
дод, то ҳар ки ба Ё имон
оварад, талаф нашавад,
балки ҳаёти ҷовидони
ёбад.

WILLEM DE VINK

ЧАНД НУҚТА ДАР БОРОИ ИСО

Шоҳидоне зиёде буданд, ки зиндагии Исоро бевосита мушоҳида кардаанд. Чор нафари аз онҳо саргузашти Исоро ба риштаи таҳрир кашиданд. Китобҳои навиштаи онҳо ба номи Инҷилҳо, яъне чор Инҷил машҳуранд, ки ба Аҳди Ҷадид тааллуқ доранд.

МАТТО :

Матто яке аз дуvozдаҳ шогирди Исост. Касби асосиаш боҷгирӣ буд ва мардум аз интихобаш саҳт ҳайрон шуданд, чун гумон кардаанд, ки Исо бо интихоби Худ тан ба истилогарони румӣ дод. Мақсади асосии Матто ин буд, ки мардум бифаҳманд, ки Исо ҳамон Масеҳи мавҷуд аст ва ба ҳамин далел Ӯ ваъдаҳои Худоро ва анҷоми онро дар Исои Масеҳ унвон кард.

МАРҚУС:

Дар замони фаъолияти Исо Марқус ҳанӯз бача буд. Баъдан ҳамкори Петрус (яке аз шогирдони Исо) ва Павлуси расул гардид. Баъдтар Марқус ба Павлус ҳамсафар мешавад. Павлус шогирди Исо, ки хабари хушро ба Аврупо овард.

ЛУҚО:

Луқо аз кишвари Юнон буд ва касби табибӣ дошт. Аксари зиндагии худро якҷоя бо Павлуси расул ба сар бурдааст ва ҳангоми сафарҳоиаш ба он манзилу маконҳое, ки пои Исо ба он ҷо расидааст, рафт, ва муҳаққиқи зиндагиномаи Исо гардид. Китоби дигаре ҳам навиштааст, ки маъруф аст ба «Аъмоли ҳаввориён» ва оғози калисоро шарҳ додааст.

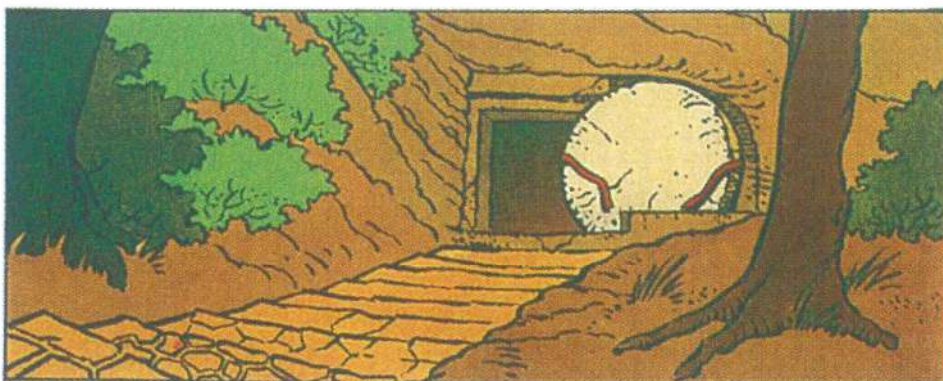
ЮХАННО:

Вай ҳам шогирди Исо буд ва то охири лаҳза назди Вай монд. Дар охири китобаш навишт: *Исо қорҳои бисёре дигаре ҳам анҷом дод, ки агар ҷузъиёте онҳо ба тафсил навишта шавад, тасаввур мекунам, тамоми дунё ҳам ғунҷониши ин китобҳоро нахоҳад дошт.*

Юҳанно аз шогирдони махсуси Исост. Вай дар охири умраш аз тарафи Исо соҳиби илҳоми илоҳӣ мешавад ва ин ҳамаро якҷоя бо мушоҳидаҳоиаш дар китоби таҳти унвони «Ваҳй» ба қалам дод, ки на танҳо ҷалоли Исо, балки поёни ҷаҳону коинотро низ дар бар мегирад.

ВА ҲОЛО БА ШУМО РАСИДЕМ!

Достони зиндагии Исо ба поён нарасидааст. Дар зарфи асрҳо зиндагии Вай боис шуд, ки зиндагии мардуми бисёре табдил шуда ва нуру муҳаббати Худо дар онҳо шакл гирад. Исо ҳам меҳодад Шуморо бо муҳаббати Худо ошно кунад, то аз он баҳраманд гардед. Зиндагии шумо фақат дар иртибот бо Исо мунаввар мегардад ва муҳити шумо ба хоҳири нуфузи ин муҳаббат таҳти таъсир қарор мегирад.

ИСОИ МАСЕХ:

Ин аст қиссаи муккамал дар бораи Исои Масеҳ. Вай қариб 2000 сол пеш зиндаги кардааст. Ҳама касоне, ки бо Вай вомехурданд дар таачуб мемонданд. Он коре, ки Ў мекард касе пеш накарда буд. Он чизе, ки Ў мегуфт касе пеш нагуфта буд. Ҳар чое Ў буд муъҷизаҳо рӯй медоданд. Вай ба он шахсоне, ки ба Ў гуш меандохтанд хурсанди ва бахт овард. Акнун ин ҳама ба охир расид. Душманони Исо Ў ро ба қатл расонданд. Вале ин охират набуд. Акнун худат хон ва фаҳм, ки воқеа дар асл чи тавр рӯй додааст ва бин, ки ҳикоя дар бораи Исои Масеҳ чи тавр давом мекунад.

ИСОИ МАСЕҲ:

Ин аст қиссаи муккамал дар бораи Исои Масеҳ. Вай қариб 2000 сол пеш зиндаги кардааст. Ҳама касоне, ки бо Вай вомехурданд дар таачуб мемонданд. Он коре, ки Ӯ мекард касе пеш накарда буд. Он чизе, ки Ӯ мегуфт касе пеш нагуфта буд. Ҳар чое Ӯ буд муъҷизаҳо рӯй медоданд. Вай ба он шахсоне, ки ба Ӯ гуш меандохтанд хурсанди ва бахт овард. Акнун ин ҳама ба охир расид. Душманони Исо Ӯ ро ба қатл расонданд. Вале ин охират набуд. Акнун худат хон ва фаҳм, ки воқеа дар асл чи тавр рӯй додааст ва бин, ки ҳикоя дар бораи Исои Масеҳ чи тавр давом мекунад.

PROCLAMA

Language: Tajik
ISBN 90 6534 035 1